

L'educació, contra el mur

L'obstinació del conseller Font de Mora força l'ensenyament a una mobilització general

> 5, 6 i 7

> Separata
25 anys de la Llei d'Ús
i Ensenyament del valencià

> 11

Mor Toni Viñas,
històric dirigent
del Sindicat

> 4

Les retribucions
de 2009 estaran,
de nou, per
davall de l'IPC

> 10

Privada:
Conselleria
pagarà a
l'octubre els
endarreriments

> 12

USTEC-STES,
STEI i STEPV,
per la normalit-
zació lingüística

PENSEDES

EL MORTER

La pedagogia sistèmica i els disbarats de la Conselleria

Joan Blanco

“Som conscients, que l'escola tota sola no constitueix la comunitat, però en forma part i és en l'escola on es generaran, en gran part, els hàbits i actituds amb què els alumnes viuran la seua vida com a adults. És important, per tant, que el procés socialitzador es done en unes coordenades que faciliten l'aparició de totes aquelles habilitats que ajuden el subjecte a viure amb plenitud”. La frase prové d'una tesi doctoral publicada per la Universitat de València. L'autora? Ni és, ni més ni menys, la secretària autonòmica d'Educació, Concha Gómez Ocaña.

Pel que s'hi pot llegir, és partidària del tractament transversal dels temes que tenen a veure amb la formació en valors, més que del seu abordament mitjançant una assignatura específica. Hi estic plenament d'acord. Per això em sembla que hi ha un llarg camí entre les paraules de la secretària i la cadena de disbarats provocats per la mateixa Conselleria d'Educació, de què ella és responsable destacada. Quan estudiava Ciències de l'Educació, vaig aprendre conceptes relacionats amb la *pedagogia sistèmica* que propugna la nostra experta: l'educació vista a la llum de la teoria general de sistemes.

Però, inexplicablement, Gómez Ocaña sembla haver oblidat les teories de la seua etapa docent. Ara, des del seu despatx de l'avinguda de Campanar, la nostra pedagoga no fa més que acumular mèrits per a transformar l'escola valenciana en un enorme disbarat en una carrera concertada amb el seu immediat superior i que es pot resumir així: “A veure qui la diu més grossa.” Vegem-ho.

El conseller ha dit que és contrari a les *superestructures d'adoctrinament* encaminades a aconseguir que “en els col·legis es diga als xiquets que cal votar pels socialistes, però sense que es note”. Font de Mora s'atreveix a pronunciar aquestes paraules en les Corts per a

alegria de la seua parròquia, la qual — *prietas las filas*— li riu les gràcies. Segons ell, amb Ciutadania els socialistes busquen vots mentre expliquen als xiquets i les xiquetes coses tan revolucionàries com la Constitució o els Drets Humans. Tan allunyat està el conseller d'aquests valors, que no els considera propis? O és quan l'assignatura s'explica en anglés, aleshores ja no s'orienta el vot socialista? Què prefereix Font de Mora, que la gent no vote pels socialistes o que aprenga Ciutadania en la llengua de Shakespeare? O és tracta simplement d'embolicar? Perquè al conseller, diguem-ho clar i ras, l'anglés li importa un rave. O és que en anglés no es pot orientar el vot?

En la facultat vaig estudiar un llibre de la secretària d'Educació, *Los objetivos de los sistemas educativos* (1983), on explica exhaustivament que els objectius prioritaris, a Europa sobretot, són els lligats a “formar la personalitat o formació integral”, “promoure la formació moral”, “aconseguir el progrés social” (...). És a dir, tots aquells que el govern valencià vol ara expulsar de l'escola. Com és possible que el que és normal al nostre continent no ho siga a casa nostra?

Més que acostar-nos als referents dominants a l'Europa democràtica, el tàndem Gómez Ocaña-Font de Mora ha convertit la política educativa del Consell en un ostatge dels valors més reaccionaris i intransigents, bona part d'ells impulsats per la jerarquia de l'Església catòlica espanyola.

Vindria bé que la secretària autonòmica repassara els seus textos acadèmics i els explicara als seus superiors, començant pel mateix conseller. Perquè potser haurà de tornar algun dia a les aules i respondre a alumnes que li pregunten com és que en el seu pas per la política el caràcter sistèmic de l'educació que propugna es va mutar en un disbarat gran i sistèmic.

PA I ROSES

Maquillatges

Maria Lozano Estivalis

En els diaris, un anunci de cereals ens mostra el cos d'una jove blanca en biquini i ben bronzejada. És estèticament perfecte, segons els cànons de bellesa dominants: sense greix, sense taques, sense “imperfeccions”. Però no té rostre. Li l'han retallat i l'han substituït per un text: *Pon tu rostro aquí*. Així, com si d'un joc de fira es tractara, se'ns convida a disfressar la pròpia diferència i tapar-la amb una màscara.

L'anunci és una metàfora de la dificultat que hi ha per a processar la diferència. En la nostra societat, la producció creixent de cosmètics i aliments dietètics s'acompanya d'uns discursos publicitaris que busquen eixides per a remeis de tota mena. Hem d'encobrir la cel·lulitis, les estries, les taques de l'edat..., però també les arrugues de l'expressió, les cicatrius, els senyals de tot tipus, fins i tot les marques del cansament. Dut a l'extrem, un cos perfecte és el resultat d'una aplicació de Photoshop: un material modelat, no per les condicions ambientals, el vent, la pluja, el sol o les tortuoses relacions emocionals i vitals, sinó per una mescla de cosmètica i cirurgia artística. De manera

Ens proposen que maquillem el nostre legítim malestar i s'aprofiten de la inèrcia que cada dia deshumanitza més les relacions laborals

paradoxal, com més evident és la diversitat de les expressions dels cossos dels subjectes —reals, multiformes i diversos—, seguim atrapatats per clixés impossibles.

Aquests productes anunciats, però, no emmascaren només les desviacions físiques singulars i intransferibles de cada persona — en relació amb allò que se suposa estèticament correcte— sinó que molt sovint serveixen per a desvelar un altre tipus de maquillatge. És el cas de la crema efecto ocho horas de sueño, la virtut de la qual consisteix a esborrar totes les marques de cansament derivades de la falta de descans. Però això no es qüestiona: en aquest cas, l'anunci el protagonitza una dona que treballa dins i fora de casa amb un accelerat ritme productiu, una dona que triomfa en l'espai públic, amb una intensa vida privada i que ha aconseguit ser bella gràcies al camuflatge. La publicitat no ens diu que no estiga esgotada, sinó que la crema li ha esborrat els signes de la fatiga.

Hauríem de pegar voltes a aquest tipus de publicitat, concebuda perquè ningú no es qüestione les condicions laborals amb què el sistema aconsegueix traure més i més hores productives a la gent, ni que siga a costa del seu benestar. Ens proposen que maquillem el nostre legítim malestar i s'aprofiten de la inèrcia que cada dia deshumanitza més les relacions laborals.

Caldria que pensàrem més en els alumnes, sobretot això, perquè les màscares mai no són innocents.

A LA PORTA DE L'AULA

Utilització dels infants

Carme Miquel

En tot el procés viscut en l'Educació per a la Ciutadania, els infants i l'escola han estat utilitzats per la Conselleria amb finalitats polítiques.

S'hi tractava d'oposar-se al govern central com fóra i, entre tots els subterfugis utilitzats, finalment culminava l'esperpent de les classes en anglés. Per a res s'ha tingut en compte l'alumnat, que majoritàriament té un nivell de llengua anglesa que de cap manera li permet ni tan sols entendre-la. Però pitjor encara són els referents i valors que se li han transmés a conseqüència de tot el procés. Perquè els adolescents, destinataris de la matèria, han captat ben a les clares que en política tot val per oposar-se a l'adversari, fins i tot les aberracions pedagògiques. I que això del respecte a determinades normes és relatiu, perquè els primers responsables a fer-les complir, com ara la Conselleria d'Educació, intenten eludir-les. Sí, els joves estudiants tenen motius per esdevenir escèptics o burletes, ja que han rebut uns missatges gens edificants al llarg de tot l'afer, amb què s'ha reforçat la seua desorientació i la manca de valoració i consideració cap als aprenentatges, de la matèria en qüestió i de totes les matèries en general.

La temptació d'utilitzar els infants i els joves per a fins que els són aliens, és també generalitzada. Tant, que quan més atenció

La societat de consum envolta els xiquets, els afalaga, els capta l'interés, els crea necessitats i finalment els converteix en clients

se'ls dedica i quan més se'ls té en compte és en el seu paper de consumidors. Per reclamar l'adhesió d'infants i joves a un producte, no s'escatimen mitjans. Hi haurà estudis per saber quines són les seues apetències i hi haurà mitjans per satisfer eixes apetències. La societat de consum els envolta, els afalaga, els capta l'interés, els crea necessitats i finalment els converteix en clients. Uns clients que ja no deixaran de ser-ho durant tota la vida.

Els xiquets i les xiquetes, amb el descrèdit dels aprenentatges que li aporten els uns i les extraordinàries provocacions consumistes dels altres, es veuen atrapatats en una espiral que no afavoreix gens la valoració de l'escola i la motivació per estudiar. Enmig de tot això està l'escola que ho té molt difícil per endreçar la situació. Crear interès i hàbits de treball, afavorir el respecte a les normes, facilitar l'anàlisi raonada de tots els fets, són elements educatius intrínsecs a la tasca escolar. Però ben difícil ho té quan són tants els elements que li van a la contra.

EL PARDAL

Josep Herrero

DES DEL SUD VALENCIÀ

Font de Mora vol desestabilitzar

Tudí Torró

Quina llàstima! Per què nosaltres? Què hem fet per haver de passar aquest purgatori? No és normal tants desgavells en el cap d'una única persona. Bé, ja sabem que no és únicament ell, que compta amb assessors, consellers, una secretària autonòmica, uns caps de servei i altres moltes persones dedicades al noble fi de l'educació, concretament l'educació valenciana. No hauria estat més fàcil que l'Educació per a la Ciutadania s'impartira en valencià? Ja sé que aquesta solució hauria estat difícil d'assumir perquè... hi ha tant poc professorat capacitada en valencià! Però, no estarem equivocats? Reflexionem-hi.

Font de Mora ha aconseguit que l'administració educativa valenciana siga reconeguda arreu de l'estat com la més avançada en qüestions clau com l'extensió del trilingüisme des d'infantil fins a secundària, o la dotació de tecnologies per a posar-les a l'abast de tothom i —més difícil encara— la docència en anglés de Ciutadania. Tot plegat permet demostrar al

El conseller Font de Mora diu que tot ho fa pel bé de l'escola valenciana, perquè tinga un lloc privilegiat a l'univers

conseller que disposa d'un professorat i un alumnat molt competent, capaç de rebre i impartir l'assignatura en la llengua de Shakespeare. Si no és així, com se li pot haver acudit l'ocurrència?

Però Font de Mora, és clar, no en té prou, i apunta més alt: ensenyar-ho tot en anglés! Per què no? No som a Europa? No som al món? I quina llengua prefereix el poder? El conseller diu que tot ho fa pel bé de l'escola valenciana, perquè tinga un lloc privilegiat a l'univers.

Per això, què importa si persisteixen els barracons en els patis de les escoles, si hi ha alumnes de secundària en escoles de primària; si manca una formació bilingüe plena, com prescriu la Constitució; si —després de 25 anys de Llei d'Ús— els centres segueixen amb professorat sense la capacitació en valencià; si els centres específics i les escoles d'infantil han de continuar esperant in secula seculorum la seua regulació...

Per a Font de Mora això no és res. Perquè el que realment li importa és desestabilitzar l'escola pública.

TEATRES

Batiste

Jaume Martínez Bonafé

He tingut el privilegi de compartir amb Batiste Malonda la passejada pels carrers de Gandia i Almoines. He vist eixir a xiquetes i xiquets del rogle de joc per córrer als braços del mestre. Ara recorde la "futura presidenta de l'Equador", una espavilada equatoriana de sis anys que Batiste em va presentar mentre ella es penjava del seu coll. També he vist un xiquet que el cridava des de la balconada: "Hola Batiste! On vas?"; i li regalava el somriure més dolç d'eixa vesprada. Quina enveja em feien aquests nanos, gaudint amb un mestre que estimen, que volen abraçar, a qui reconeixen la bondat que té.

Passejar amb Batiste pels carrers de la Safor és compartir-lo. A cada pas, un pare o una mare l'aturarà per saludar-lo, per fer-li una escolteta, per felicitar-lo. Ell és una persona respectada en el món de la cultura, la política, la participació social, el treball comunitari. Perquè Batiste ha estat des de sempre una formigueta incondicional i imparabile per alimentar els crus hiverns d'un País Valencià que cada dia costa més de fer.

Conec el Batiste, és clar, del treball i el compromís en la renovació educativa. Els Moviments de Renovació Pedagògica són un tapís preciós que, des dels Ports fins al Baix

Quina enveja em feien aquests nanos, gaudint amb un mestre que estimen, que volen abraçar, a qui reconeixen la bondat que té

Segura, es va brodant dia a dia amb noms propis de mestres com Batiste Malonda. En eixe context professional d'investigació, reflexió i acció, l'escola d'Almoines ha tingut sempre un protagonisme especial. Tots i totes hem après des de l'experiència generosament compartida per aquest col·lectiu d'amics i amigues que, fins fa quatre dies, estava formalment liderat en la direcció de l'escola per Batiste. Al director de l'escola d'Almoines el coneixen cada any molts estudiants de Pedagogia i Educació Social perquè ix en els documentals que jo mateix els passe en classe, perquè està en els articles que els comente, perquè ens rep quan el visitem a la seua escola.

En el curs que ara comença contaré als meus alumnes que a l'amic Batiste li han obert un expedient disciplinari per no haver complert els serveis mínims de la vaga del 29 de març de 2007. La inspecció va elaborar un informe negatiu de la seua gestió perquè puga continuar dirigint el centre. A qui se li ha ocorregut aquesta barbaritat? Als xiquets i les xiquetes que amb alegria coregen el seu nom pels carrers? Als pares i les mares que el saluden i abracen agraint-li l'amor que regala als seus fills? Als companys i les companyes que aprofiten la seua saviesa de mestre experimentat? Als investigadors, estudiants i periodistes que han recorregut el col·legi públic El Castell i han respirat la renovació que es palpa a les seues aules? És clar que no. Només a buròcrates amb poder se'ls pot ocórrer aquesta prova de força, aquesta amenaça a la pedagogia de progrés.

EDITORIAL

Ni 65 hores ni expulsions

La història del moviment obrer està lligada a la lluita per millorar les condicions laborals i a l'emancipació de la classe treballadora. Conquistar la jornada de huit hores va costar sang, suor i llàgrimes fins que, en 1919, l'Organització Internacional del Treball la va oficialitzar. El Primer de Maig, la data més emblemàtica per al moviment obrer, està directament lligada a aquesta reivindicació.

Quasi un segle després, la Unió Europea pretén amplificar una directiva sobre jornada laboral, de manera que les 48 hores actuals s'incrementarien fins a les 60 —65 per a sanitaris, bombers i altres serveis.

La nova directiva pot fixar per llei que la jornada setmanal "normal" —de 48 hores, com a màxim— siga considerada "una mitjana anual", de manera que els treballadors i les treballadores puguen romandre permanentment a la disposició de l'empresa. Les hores extres o festives passarien a ser considerades hores ordinàries. Però, a més, en una passa més cap a la desregulació de la negociació col·lectiva, es podran establir acords individuals entre el treballador i l'empresa, per tal d'anul·lar la defensa col·lectiva dels drets laborals, burlant l'exercici de la negociació col·lectiva i la unió de les treballadores i els treballadors.

D'altra banda, la crisi del sistema capitalista amenaça les conquestes socials de la ciutadania i la classe obrera de manera especial, que no

han rebut cap benefici en els períodes de bonança econòmica. Es pretén que siga aquesta majoria social la que pague les conseqüències d'una crisi —atur, tancament d'empreses, retallada de serveis públics i drets bàsics— que no ha provocat.

Com sol passar quasi sempre, als sectors més desfavorits se'ls condemna a pagar una ració doble. Amb l'altra norma ja aprovada pel Parlament Europeu, la del retorn d'emigrants, s'intenta apuntar aquests ciutadans i ciutadanes de ser responsables de la crisi. La directiva del retorn —la de l'expulsió, també coneguda com a directiva de la vergonya— estableix un termini màxim de detenció de 18 mesos a les persones nouvingudes, i permet a l'autoritat administrativa, no un jutge, decidir el seu trasllat a centres d'internament d'estrangers, previ a l'expulsió. La directiva també possibilita la detenció de menors, que poden ser expulsats a un país distint del seu de procedència, i sense garanties que la seua família se'n faça càrrec.

Els treballadors i les treballadores hem de respondre de manera contundent a aquestes agressions. Intersindical Valenciana s'ha pronunciat per la convocatòria d'una vaga general europea contra les 65 hores de treball i contra les expulsions. No podem permetre que la història retrocedisca més de cent anys. Ens cal una altra Europa.

ALL

A la Unió Europea, que pretén aprovar una normativa reaccionària per elevar la jornada de treball fins a les 65 hores setmanals. I als parlamentaris europeus que han aprovat una ignominiosa directiva per a expulsar les persones immigrants.

OLI

Als centres i els claustres que, com l'IES Altaia d'Altea, fan front a les amenaces i exigeixen a la Conselleria més respecte a la seua dignitat professional.

ÈPOCA IV - Núm. 216 - Octubre 2008 - SINDICAT DE TREBALLADORS I TREBALLADORES DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ. INTERSINDICAL VALENCIANA (STEPV-IV) - DIRECTOR: Joan Blanco · **CAP DE REDACCIÓ:** Rafa Miralles · **COORDINACIÓ:** Rosa Roig · **COL·LABORADORS:** Ignasi Amorós, Francesc Badia, Miquel Calatayud, Marc Candela, Santiago Estanyan, Josep Esteve, Macu Gimeno, Juan González, Pilar Gregori, Macu Gimeno, Sònia Ibanez, Jaume Llopis, Vicent Mauri, Domènec Ortola, Toni Piera, Albert Sansano · **PRODUCCIÓ:** Pep Ruiz · **DISSENY I MAQUETACIÓ:** Gràcia Ausiàs, Jordi Boluda, Amadeu Sanz · **CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA:** Toni Soriano · **ADMINISTRACIÓ, REDACCIÓ I PUBLICITAT:** Juan de Mena, 18, baix. 46008 València. Telèfon 96 391 91 47 · Fax 96 392 43 34 · alliolli.stepv@intersindical.org · www.intersindical.org/stepv · **IMPRIMEIX:** Bronte Graf, S. L. · Cullerers, 18. Alaquàs. · T. 961515017 · **TIRATGE:** 15.000 exemplars · **ISSN:** 1576-0197 · **DIPÒSIT LEGAL:** V-1.454-1981 · **FRANQUEIG CONCERTAT:** 46/075 · **INTERINDICAL VALENCIANA - ALACANT:** Glorieta P. Vicente Mogica, 5-12. 03005 · T. 965985165 · **ALCOI:** Oliver, 1-5º. 03802 · T. 966540602 · **ALZIRA:** Avgda. Luis Suñer, 28-4t, p. 16. 46600 · T. 962400221 · **BENICARLÓ:** Plaça de l'Ajuntament, 3. 12580 · T. 964465283 · **ELX:** Maximilià Thous, 121-b. 03201 · T. 966225616 · **CASTELLÓ:** Marqués de Valverde, 8. 12003 · T. 964269094 · **GANDIA:** Sant Pasqual, 13 - 1r dta. 46700 · T. F. 962950754 · **VALENCIA:** Juan de Mena, 18. 46008 · T. 963919147 · **XÀTIVA:** Portal del Lleó, 8, 2º. 46800 · T. 962283067 · **UNIVERSITAT D'ALACANT:** Edifici Germà Bernàcer, b. Tel. 965909512 · **UNIVERSITAT JAUME I CASTELLÓ:** Ed. Rectorat. Campus Riu Sec. Tel. 964728812 · **UNIVERSITAT DE VALÈNCIA:** Blasco Ibáñez, 21. Tel. 963983018 · **UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE VALÈNCIA:** Camí de Vera, s/n. Tel. 963877046 · **UNIVERSITAT MIGUEL HERNÁNDEZ (ELX):** Maximilià Thous, 121 b. Tel. 966225616 · **UNIVERSITAT CARDENAL HERREIRA - CEU:** Alfara del Patriarca. Tel. 963877046 · **UNIVERSITAT CATÒLICA SANT VICENT FERRER:** Godella. Tel. 963877046

Les retribucions de 2009 estaran, de nou, per davall de l'IPC

Intersindical Valenciana considera insuficient l'augment salarial

Els Pressupostos Generals de l'Estat per a 2009 preveuen que les retribucions per a 2009 experimenten un augment inferior a l'índex de preus de consum (IPC), l'indicador interanual del qual se situava, a l'agost, en el 4,9%. El govern espanyol preveu un increment general de les retribucions del 2%, i adjudicar l'1% de la massa salarial a l'augment del complement específic en les pagues extres. També proposa destinar un 0,5% al pla de pensions de l'administració general de l'estat (AGE) i un 0,375% als fons addicionals per a reclassificacions dins de la mateixa AGE. Els responsables de l'administració no han aclarit, però, quins apartats de la proposta s'aplicaran amb caràcter general a tot el personal de la resta de les administracions públiques. És previsible que, amb els precedents d'exercicis anteriors, l'administració fixe un 2% d'increment salarial general, més un 1% per a pagues extres i fins a un 0,5% per al pla de pensions. L'any passat, la Generalitat valenciana va limitar aquest

últim capítol al 0,3%. Per tant, l'augment real de les nòmines serà de 3%.

Intersindical Valenciana considera que amb aquest augment, pactat amb CCOO, UGT i CSIF en l'àmbit de la Mesa General de Negociació, el conjunt del personal del sector públic tornarà a perdre diners un any més. Aquest augment del 3% està molt allunyat de l'IPC previst per a 2008. A més, des de l'any 1990 la pèrdua acumulada ja suposa un 17,70% de poder adquisitiu.

Intersindical Valenciana reclama un augment superior que siga igual a l'IPC real, la clàusula de revisió salarial i una quantitat per recuperar les pèrdues anteriors. No es pot acceptar que en èpoques de creixement s'haja perdut una quantitat important de poder adquisitiu i ara, en plena crisi econòmica, siguen també les treballadores i treballadors de les diferents administracions públiques els que hagen de continuar perdent diners. De fet, en la majoria dels convenis col·lectius del sector privat s'apliquen clàusules de re-

visió salarial que els sindicats signants de l'acord del sector públic ens neguen. Negativa que comparteixen el govern espanyol i el Consell de la Generalitat. Aquesta darrera no pensa preveure, en els seus pressupostos, cap mesura compensadora ni cap clàusula de revisió salarial per al seu personal.

Al País Valencià no tenen clàusula de revisió salarial 217.756 funcionàries i funcionaris. 123.756 treballen en l'administració del Consell, 34.978 en l'administració de l'estat i 58.939 en les diferents administracions locals. No en tenen ja que està prohibida per la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat. La Intersindical ha fet una crida als diferents partits polítics que tenen representació en les Corts espanyoles perquè negocien amb el govern espanyol el seu establiment o que, en cas de no ser acceptada pel govern esmentat, presenten esmenes per garantir que entre en el text final que s'ha d'aprovar.

STEPV guanya una sentència per l'impagament dels augments salarials

El tribunal contenciós administratiu núm. 8 de València ha emés sentència a favor de STEPV en la demanda pel no-pagament al professorat de l'ensenyament públic dels increments salarials acordats per CCOO, UGT, CSIF i l'administració en la Mesa General de la Funció Pública de la Generalitat Valenciana per al període 2007-2009.

Aquest acord, signat el 12 de gener de 2007, és idèntic a l'acord estatal signat uns dies abans pels mateixos sindicats i el Ministeri d'Administració Pública i estableix un augment salarial del 2% en tots els conceptes retributius i la incorporació progressiva del complement específic a les pagues extraordinàries en el període 2007-2009, amb el límit de l'1% anual. Aquestes quantitats van quedar establides en les lleis de pressupostos de l'estat i de la Generalitat amb caràcter general.

En la pràctica, però, el complement específic no ha augmentat el 2% que diu l'acord perquè una part d'aquest 2% que l'acord de Madrid desti-

Crisi? Que la paguen els capitalistes

L'actual crisi econòmica no ha estat causada per la classe treballadora. El sistema capitalista és responsable de

la situació, que és encara més greu al País Valencià. La falta d'inversions en els sectors productius tradicionals, la recerca i el desenvolupament, els nous jaciments d'ocupació i la persistència a potenciar sobretot la construcció i el turisme ens han abocat a una situació insostenible. A més, la política de concertació social de l'anomenat Pacte Valencià per l'Ocupació ha estat un xec en blanc per al govern valencià.

Davant de cada crisi econòmica, s'alcen veus que demanen una major flexibilitat en el mercat laboral i reduir les prestacions socials: pensions, subsidis per desocupació, llei de dependència... Nosaltres ens hi oposem. No acceptem cap retallada.

Els darrers anys, la contenció dels salaris dels treballadors ha coexistit amb increments significatius dels beneficis empresarials, sense que ningú plantejara una redistribució dels seus guanys. Fa trenta anys que el percentatge de les rendes salarials en el PIB ha baixat de manera significativa, al contrari que els guanys de les empreses i dels bancs. El poder adquisitiu s'ha reduït i l'índex de preus de consum s'ha disparat molt per damunt de les previsions oficials. Aconseguir augments salarials que

compensen les constants pèrdues de poder adquisitiu, i garantir la clàusula de revisió salarial en els convenis col·lectius i en el sector públic són mesures que permetrien pal·liar aquestes contradiccions sagnants. La millora dels serveis públics —educació, sanitat, benestar social...— també serviria per a avançar en cohesió social, atendre els sectors socials amb menys recursos i estimular la integració de les persones nouvingudes.

En aquest context, els pressupostos de l'estat i de la Generalitat per a 2009 han de garantir les inversions i la millora dels serveis públics, la creació d'ocupació i l'increment de la renda de les treballadores i els treballadors. En cap cas la contenció pressupostària ha d'afectar els drets laborals i socials i les condicions de vida de la ciutadania.

Les directives europees sobre la jornada de treball (fins a 65 hores) i del retorn de les persones immigrants són inacceptables. Ambdues representen un retrocés per als drets ciutadans i mostren la submissió de les institucions a les poderoses pressions de les organitzacions patronals. La reducció de la jornada fins a les 35 hores és una reivindicació històrica del moviment obrer, que avui manté plenament la seua vigència.

Des de l'STEPV i la Intersindical impulsaren conjuntament amb altres organitzacions les mobilitzacions necessàries per a defensar les condicions laborals, socials i econòmiques de les treballadores i els treballadors.

Una part del 2% d'augment del complement específic es destinava a les pagues extres

na a augmentar el complement específic, al País Valencià s'ha dedicat a finançar la incorporació progressiva del complement específic a les pagues extraordinàries en tres anys.

És a dir, en comptes d'augmentar un 2% en l'específic, es lleva una part d'aquest augment (vora el 0,70%) per a dedicar-los a pagar el 100% de l'específic en les pagues extraordinàries en tres anys, junt amb l'augment de l'1% de la massa salarial que se suposava que finançava tot l'increment de la paga extra, però que en la pràctica no ha sigut així.

La sentència reconeix que el professorat no ha cobrat un augment del 2% del complement específic en 2007 i 2008 i condemna l'administració a abonar aquest deute. Aquesta sentència s'afeg a cinc sentències idèntiques d'altres tantes demandes presentades pels serveis jurídics de la Intersindical Valenciana.

La sentència guanyada per STEPV només afectarà el professorat públic però demostra, tot i que no és ferma, que l'acord del 12 de gener de 2007 va ser un mal acord, que ha fet perdre diners als 140.000 empleades i empleats públics valencians.

Intersindical Valenciana no va signar aquest acord de la Mesa General de la Funció Pública.

5000 persones es manifesten contra les directives europees i per demanar que la crisi econòmica no la paguen les treballadores i treballador / A.S.

Falten mestres d'anglés als centres d'infantil i primària perquè la Conselleria no n'hi envia

El 70% dels centres no imparteixen la llengua estrangera en infantil

Inici del curs al col·legi públic El Castell, d'Almoines (Safor) / A.S.

STEPV ha iniciat una campanya per mobilitzar els claustres, ampes i consells escolars dels centres d'infantil i primària perquè reclamen la dotació de professorat d'anglés. El Sindicat ha recorregut la Resolució 2008/10089, de 30 de juliol, i ha exigit que la Conselleria complisca la normativa vigent. Els xiquets i les xiquetes valencians d'educació infantil no reben classes d'anglés, un fet que provoca una discriminació amb l'alumnat d'altres comunitats autònomes. D'altra banda, el

Sindicat impulsarà en les meses de negociació la millora de l'acord de plantilles de 1996, encara en vigor, per a garantir els ensenyaments prescrits per la Llei Orgànica d'Educació (LOE).

En el curs 2008/09 han entrat en vigor els nous currículums d'infantil en els dos cicles de l'etapa: Decrets 37/2007 (primer) i 38/2007 (segon). La Resolució de 30 de juliol determina que la introducció de l'anglés es realitzarà "voluntàriament" pels centres i en cap moment s'augmentarà la planti-

lla docent. És sabut que les actuals plantilles de professorat són insuficients per a garantir l'ensenyament de l'anglés (i altres funcions com, per exemple, els programes de compensació educativa). La Conselleria no ha dotat els col·legis dels mestres necessaris per a assumir aquests ensenyaments des del segon cicle d'infantil. Com a conseqüència d'aquesta regulació, i d'acord amb les dades del Sindicat, hi ha un 70% dels centres educatius valencians que no han po-

gut introduir l'ensenyament de l'anglés en el segon cicle d'infantil.

L'administració valenciana incompleix així el compromís de desenvolupar el currículum del segon cicle, amb la introducció d'una llengua estrangera, i no garanteix que aquests ensenyaments es generalitzen a tots els centres. Educació tampoc no ha publicat la normativa en temps i forma perquè els centres s'organitzen i actualitzen els seus programes lingüístics d'acord amb els nous ensenyaments.

L'obstaculització a l'ensenyament del tercer idioma en infantil és una mostra més dels entrebancs del govern valencià al desplegament curricular previst en la LOE. D'altra banda, les autoritats educatives tampoc no s'han dotat d'un pla de formació que garantisca l'ensenyament de la llengua anglesa en tots els nivells educatius.

Malgrat la deficient planificació de la Conselleria d'Educació, alguns centres han pogut iniciar l'ensenyament de l'anglés a infantil gràcies a l'esforç i professionalitat del professorat. En canvi, el màxim responsable de la Conselleria que deixa els centres d'infantil i primària sense professorat especialista en anglés, no ha posat obstacles a destinar fons públics a la producció d'espots publicitaris i promocionar l'anomenat pla d'extensió del trilingüisme, Pextri. Al conseller no sembla importar-li tampoc que, iniciat el curs escolar, encara hi haja centres on s'incompleixen les hores prescrites de llengua estrangera en el primer cicle de primària.

STEPV vetllarà perquè la redistribució horària que implica l'ensenyament de l'anglés no afecte negativament els actuals programes d'educació bilingüe, concebuts per a estimular l'aprenentatge del valencià.

Els equips directius i el professorat interí continuen sense cobrar

El febrer de 2008, STEPV i altres sindicats van subscriure un acord sobre les retribucions dels equips directius, amb efectes des de l'1 de gener, per reconèixer les seues tasques. La Conselleria d'Educació es va comprometre a gestionar davant Hisenda i el govern valencià el seu pagament efectiu possible. L'incompliment de l'administració educativa ha dut el Sindicat a dirigir-se als equips directius i proposar-los una vaga de zel —limitar-se estrictament a complir la normativa— mentre persistisca l'impagament. STEPV-lv calcula que el deute per càrrec directiu se situa entre 110 € i 330 € per mes segons la responsabilitat i la tipologia de centre, des de l'1 de gener de 2008.

Pel que fa al professorat interí, el 13 de maig de 2007 va entrar en vigor l'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic, que reconeix els triennis amb un efectes econòmics des de l'1 de juny del mateix any. La Direcció General de Personal ha informat que abans de 2009 actualitzarà les nòmines i pagarà els endarreriments a tot el personal afectat. Al País Valencià, l'únic sector de l'administració pública que no està cobrant els triennis és Educació, mentre que en Sanitat i en Administració Pública els treballadors i treballadores interins ja els estan cobrant.

En ambdós casos, el Sindicat ha elaborat models de reclamació i taules per calcular el deute acumulat.

STEPV proposa fer una vaga de zel per denunciar l'incompliment de la Conselleria

ADÉS I ARA Nou d'Octubre

Vicent Esteve

Escèptic com era, Joan Fuster afirmava allà pel 1979, en aquesta mateixa publicació: "No sé imaginar-me —ni sóc profeta— què podrà ser el Nou d'Octubre d'enguany. Conflictiu? Esperançat? No importa. El fet és que, al marge de la festa commemorativa, i per damunt dels crits i de les banderes, s'imposa la reflexió renovada sobre el nostre futur col·lectiu i els seus problemes immediats".

Fóra bo que, entre la gent més entusiasta de la commemoració, seguidors i detractors del govern, s'imposara la reflexió. No serà perquè el futur és esperançador. O sí, potser el futur és ací l'única oportunitat per a l'esperança.

L'esquerra del país, nacionalista/valencianista, viu de cara a l'espill o al propi melic. El Nou d'Octubre es vorà. Hi haurà qui anirà de processó, picarà al pati del Palau i no es perdrà la manifestació. També n'hi haurà que no intercanviaran ni una salutació amb el de l'altra bandera. Importaria les seues reflexions, però... què es pot reflexionar sobre un futur col·lectiu

quan un mateix forma part del problema immediat? Deixar de ser-ho, caldria dir. Per a què l'esquerra, si no?

En la mateixa pàgina, Fuster ens dedicava als ensenyants unes línies ben colpidores: "Parle dels meus temors i de les meues aprensions. La perspectiva d'una escola lliure, pedagògicament

El Nou d'Octubre exclamatiu hi serà un al·licient. Però és la labor de cada dia, l'ensenyança de la llibertat, l'ensenyança d'una autoconsciència popular, l'ensenyança d'una reivindicació nacional

"avançada", i lingüísticament arrelada al poble del País Valencià, corre el perill de frustrar-se". D'açò fa 30 anys! I l'escola valenciana, avui, està sotmesa al més descarat i groller intent de manipulació i control des del franquisme. Al professorat no ens queda altre que plantar cara en una batalla que és decisiva. La nostra condició de funcionaris públics ens obliga més amb el nostre alumnat, amb la societat, que amb el poder. El funcionari cessant que servia a qui ocupava el poder per torns es va acabar fa molt de temps. L'ensenyant de l'escola pública és una garantia que l'educació es basa en la ciència i els valors democràtics i no en interessos partidistes sostinguts amb conductes caciquistes.

Per acabar amb el mateix Fuster, "El Nou d'Octubre exclamatiu hi serà un al·licient. Però (...) és la labor de cada dia, l'ensenyança de la llibertat, l'ensenyança d'una autoconsciència popular, l'ensenyança d'una reivindicació nacional. O això o les inèrcies més reaccionàries... Trieu". Triem.

Cronologia d'una aberració

2006

4 maig El BOE publica la LOE, amb la nova matèria d'Educació per a la Ciutadania (EpC).

24 juliol El DOCV publica el currículum valencià de secundària amb canvis i retallades sobre el decret de mínims d'EpC del Ministeri.

19 setembre El president, Francisco Camps, anuncia que Ciutadania s'impartirà en anglès.

27 desembre Les proves diagnòstiques de la Conselleria conclouen que tres de cada quatre alumnes suspelen llengua estrangera en 2n d'ESO.

2007

16 abril Educació publica una resolució perquè els interins de Filosofia i Geografia i Història puguin aportar títols d'anglès. Només 20 professors les presenten.

16 maig STEPV denuncia que el Govern valencià necessita més de 3 milions d'euros per fer front a la impartició en anglès d'EpC

21 maig STEPV, CCOO, UGT i CSIF convoquen manifestacions massives en les tres capitals valencianes en protesta per la política educativa del Consell. Les mobilitzacions continuen el 5 i el 10 de juny.

11 juny El DOCV publica una ordre amb "formes d'organització pedagògica" per a impartir Ciutadania en ESO, que obliga a impartir-la en anglès. S'hi inclou una opció B amb treballs trimestrals i empara les objeccions.

19 juny El Consell Escolar Valencià recrimina la política del conseller, per provocar una greu crisi en la comunitat educativa.

24 juny L'IES Ballester Gozalvo de València manifesta que impartirà EpC en valencià. Diversos claustres es manifesten en el mateix sentit.

2008

18 juny STEPV exigeix garanties jurídiques al conseller Font de Mora que la norma no incompleix la llei.

25 juny Font de Mora amenaça de sancionar els claustres que no impartisquen EpC en anglès.

1 juliol STEPV anuncia al Tribunal de Justícia de la CV que formalitzarà recurs contra la Ordre de Ciutadania. Un centenar de directors d'institut insten les famílies a demanar EpC en valencià o castellà.

28 juliol El Tribunal Superior de Justícia suspén cautelarment els articles de l'ordre d'EpC fan referència a l'opció B. CAT, AFID i STEPV interposen un recurs en què sol·liciten la suspensió cautelaríssima de les adjudicacions de vacants d'EpC.

30 juliol Educació anul·la l'adjudicació de vacants de Ciutadania.

3 setembre Inspecció envia una circular amb instruccions sobre EpC: al professor de Ciutadania l'acompanyarà un altre d'anglès, que farà de traductor simultani.

10 setembre El claustre de l'IES Altaia d'Altea acorda no impartir EpC en anglès.

11 setembre Font de Mora torna a amenaçar d'obrir expedients disciplinaris i sancions a qui no impartisca Ciutadania en anglès.

15 setembre El conseller ordena als inspectors que visiten els instituts públics, no els concertats. El DOCV publica una resolució amb instruccions: en la classe d'EpC ha d'estar present el professor d'anglès.

29 setembre STEPV formalitza en el TSJCV el recurs contenciós administratiu contra EpC

29 setembre L'Associació d'Inspectors i Inspectores d'Educació del País Valencià (ADIDE-PV), fa públic que com a funcionaris tècnics en educació, no han d'assolir funcions com a "comissaris polítics" al servei de cap ideologia política, siga del signe que siga.

30 setembre El secretariat nacional de STEPV s'autoinculpa per haver demanat als centres que impartisquen EpC en valencià o castellà.

26 setembre Dos inspectors interroguen els docents de l'IES Altaia, a Altea, i els informen que iniciaran un procés sancionador si no imparteixen EpC en anglès.

17 setembre El Consell anuncia que Ciències del Món Contemporani (1r batxillerat) s'impartirà en anglès.

2 octubre Un miler de persones reunides en assemblees unitàries a Castelló, València i Alacant, convocades per STEPV, UGT i CCOO, acorden acorden mobilitzacions i una possible vaga

■ Amb la promulgació pel Parlament espanyol de la Llei d'Educació el maig de 2006, l'assignatura d'Educació per a la Ciutadania iniciava un peculiar recorregut al País Valencià. Un any després de l'entrada en vigor de la LOE i aprofitant les vacances d'estiu, la Conselleria d'Educació publicava el currículum valencià de secundària, que introduïa canvis i retallades remarcables sobre la llei orgànica. El Consell del PP optava, una volta més, per maniobrar i jugar amb les coses d'educar, sempre a favor de la parròquia més reaccionària. A penes dos mesos després, el Molt Honorable President s'atrevia a anunciar que al País Valencià Ciutadania s'impartiria en anglès. Des d'aleshores, els mitjans s'han fet ressò d'un cúmul de reaccions i protestes, sempre acompanyades de les manifestacions del titular d'Educació Font de Mora, entestat a seguir per damunt de tot el guió oficial, tot amenaçant els docents que des de premisses pedagògiques s'atrevisquen a qüestionar-lo. L'aberració encara continua.

Caos al setembre

Conselleria concentra les crítiques de la comunitat educativa en l'inici de curs

Infantil, primària i secundària

Infantil i primària

En infantil i primària, la manca de previsió en la dotació de personal ha estat considerable. De fet, un de cada tres centres ha encetat el curs amb plantilles incompletes, falta d'especialistes i educadors. D'altra banda, segons les prescripcions legals, aquest curs s'hauria d'implantar l'anglès en el segon cicle d'infantil, però l'administració educativa no ha facilitat el professorat especialista necessari i ha deixat l'ensenyament de l'assignatura a la voluntarietat dels centres. A més, l'endarreriment de la publicació de la normativa en el Diari Oficial ha provocat que només una tercera part dels col·legis hagen implantat l'anglès en infantil.

La proliferació d'aules prefabricades (barracons), la massificació i la saturació dels col·legis públics és una al-

tra qüestió alarmant. Hi ha molts centres amb aules de 25 alumnes o més. En alguns casos, s'ha esgotat l'ocupació per a la docència d'espais comuns dels centres, com ara les biblioteques o les aules de psicomotricitat.

D'altra banda, les escoles públiques segueixen sense disposar d'administratius, i pagant les conseqüències de la fallida del programa informàtic Itaca, concebut, segons el mateix conseller, per a resoldre la manca de personal administratiu.

Finalment, la xarxa de centres d'infantil i primària està obsoleta, amb un 75% de centres construïts abans de 1995. Això fa que siguin escasses les instal·lacions educatives adaptades a les prescripcions de la LOGSE, i cap d'elles a la LOE. Bona part dels centres manquen d'espais educatius bàsics — aules de psicomotricitat, informàtica,

música, gimnàs o biblioteca— i altres han hagut de transformar espais comuns en aules o instal·lar aules prefabricades als patis.

Secundària

Un estudi del mateix Sindicat indica que en iniciar-se el curs, al 53% dels instituts els faltava professorat de distintes especialitats. Aquest dèficit contrasta amb l'interès de l'administració per preparar els actes d'adjudicacions de Ciutadania, un esforç que no s'ha evidenciat en les adjudicacions d'altres matèries.

La meitat dels instituts de secundària estan construïts fa més de 13 anys, i encara hi ha escolaritzats 3.700 alumnes en 150 barracons amb escassa lluminositat. L'antiguitat també afecta el cablejat i instal·lacions com els gimnasos.

El 31% dels centres ha incrementat l'alumnat de 1r cicle d'ESO i només el 14% ha reduït matrícula, una situació deguda en part a la concertació dels batxillers i la construcció de nous instituts en la mateixa zona.

Educació per la Ciutadania ha estat el tema estel·lar de l'inici de curs. La manca d'informació de l'Administració, el caràcter impositiu de la norma, el retard de les instruccions als centres i les amenaces del conseller i el malestar general del professorat i les famílies han estat temes dels que tots els mitjans de comunicació s'han fet ressò. Finalment, els nomenaments antide-mocràtics de direccions en molts centres, contra la voluntat de les respectives comunitats educatives, han incrementat el repertori de queixes.

El nou pla d'infraestructures educatives, objectiu prioritari

STEPV ha exigut un nou pla d'infraestructures, negociat amb sindicats, ampes i institucions amb competències en matèria educativa. Segons el Sindicat, el pla hauria de ser l'instrument central per a la planificació educativa dels pròxims 20 anys i servir per a superar la massificació, les aules provisionals, els barracons o la saturació de la demanda escolar, un conjunt de problemes que afecten greument la xarxa pública del País Valencià. El pla inclouria la construcció de centres d'infantil, primària, secundària, EE, FPA i ensenyaments especialitzats, així com l'adaptació dels actuals a les noves necessitats.

Ensenyaments artístics, escoles d'idiomes i FPA

Els problemes de massificació, el desfasament entre la poca oferta i l'alta demanda, tot en unes instal·lacions obsoletes i mal preparades, són problemes generalitzats en aquests ensenyaments.

Escoles Oficials d'Idiomes

L'elevat nombre de sol·licituds per a estudiar en les EOI no es correspon amb l'oferta de l'administració. Les dependències inadequades restringeixen molt l'oferta i la demanda d'especialitats com anglès, que no pot ser atesa de manera eficient. La construcció

d'edificis nous, una promesa reiteradament anunciada i incomplida pels actuals governants des de fa molts anys, és una prioritat inajornable.

Música, dansa i art dramàtic

En els conservatoris de música i dansa i l'escola superior d'art dramàtic, la retallada d'hores en les assignatures teòriques de música fa perillar llocs de treball, amb dificultats creixents per a optar a una vacant completa. En el sector hi ha un alt índex de professorat interí. L'administració fomenta la Torre de la Música, de gestió privada, men-

tre que ajorna prioritats com la construcció de nous conservatoris i el condicionament i dotació adequada dels actuals.

Institut Superior d'Ensenyaments Artístics

L'ISEA gestionarà els 13 centres superiors d'aquest àmbit, actualment en fase de desenvolupament legislatiu. Estan pendents d'aprovació els estatuts i el desenvolupament de la normativa que se'n deriva: estructura de l'ISEA, departaments, reglaments orgànics i funcionals dels centres, etc.

Formació de Persones Adultes

Aquests centres demanen des de fa temps el compliment dels compromisos de la llei de FPA: pla de construcció i adequació i dignificació de centres per a garantir l'oferta de tota l'etapa educativa en condicions dignes i de qualitat; normativa reguladora i de promoció dels plans territorials; signatura del conveni general multilateral entre la Generalitat i les corporacions locals; increment de personal d'administració i serveis; dotació d'equips multiprofessionals.

Hi ha actuacions pendents en el 40% dels col·legis i el 20% dels instituts

Segons els càlculs de STEPV, a més de les intervencions previstes en els programes institucionals, l'administració hauria d'aprovar actuacions en el 40% dels col·legis d'infantil i primària i en el 20% dels instituts de secundària. El Sindicat ha denunciat que hi ha centres amb necessitats d'intervenció que no estan inclosos en cap dels projectes previstos per la Conselleria. D'altra banda, el mapa escolar (1996) i els programes Creaescola i Milloraescola s'han mostrat incapaces d'atendre totes les necessitats educatives de la xarxa pública i de posar al dia les instal·lacions educatives.

Centres massificats amb ràtios que superen les establides legalment; més de 1.100 aules prefabricades (barracons); 287 unitats habilitades (aules provisionals); alumnat desviat obligatòriament a centres privats per no tindre plaça en la xarxa pública... Es tracta d'una relació incompleta de problemes greus que il·lustren bé l'avanç de les mesures privatitzadores per part dels actuals governants del Partit Popular i el seu menyspreu incorregible envers la xarxa educativa pública.

Falten professionals en els SPEs

Es restringeix l'atenció de l'alumnat amb necessitats educatives especials

L'administració educativa ha interromput tractaments d'audició i llenguatge d'un gran nombre d'alumnes amb necessitats educatives especials diagnosticats de Transtors Generalitzats del Desenvolupament, Síndrome de Down, Deficiències Intel·lectual, Síndrome Asperger, Síndrome X Fràgil, Retard Simple de Llenguatge, disfèmies, disfonies... en detriment del seu dret. D'aquesta manera es merma les funcions prioritàries de la intervenció logopèdica que són desenvolupar habilitats de comunicació, estructurar el pensament i estimular el llenguatge imprescindible per aconseguir el desenvolupament personal i una integració escolar.

La LOE i diverses normes autonòmiques regulen l'atenció educativa a l'alumnat amb necessitats educatives especials. Malgrat tot, molts centres d'infantil i primària han vist disminuïda l'atenció logopèdica respecte del curs passat, encara que tenen les mateixes necessitats. Això ha fet que els SPEs tinguin més alumnat i més centres a atendre però no solament no s'ha incrementat la plantilla sinó que en alguns casos s'ha vist reduïda.

Segons les dades de què disposa el Sindicat alguns SPEs com el de Xàtiva, han vist la plantilla reduïda i altres com el d'Ontinyent, Vinaròs o alguns de València que han incrementat l'alumnat i els centres que han d'atendre.

El Secretariat d'STEPV formalitza l'autoinculpació per instar als centres a impartir EpC en valencià o castellà

El Secretariat Nacional d'STEPV ha presentat per registre d'entrada en la Conselleria d'Educació un document d'autoinculpació per instar als centres a ofertar Educació per a la Ciutadania en valencià o castellà, d'acord amb el programa lingüístic del centre, assumint les conseqüències d'aquesta decisió i compartint les possibles sancions al professorat.

Conselleria pagarà a l'octubre els endarreriments de 2007

STEPV denuncia el 'menyspreu' de les autoritats envers l'ensenyament concertat

Concentració de professorat de l'ensenyament concertat davant el Palau de la Generalitat, el 6 d'octubre / A.S.

La nòmina d'octubre incorporarà els endarreriments corresponents a 2007, encara pendents de cobrar. Així ho van assegurar els responsables de la Conselleria d'Educació en la comissió de seguiment de l'acord d'implantació de la reforma educativa en els centres concertats, celebrada al setembre. A la pre-

gunta de la delegació de l'STEPV sobre el cobrament dels endarreriments al personal que treballa en cooperatives, Educació va informar que està sotmés a estudi per part dels serveis jurídics de la Conselleria. L'administració va informar que les pagues d'antiguitat es faran efectives abans de 2009.

STEPV va preguntar als portaveus de l'administració sobre els criteris de pagament, una qüestió que van concloure amb un "no hi ha criteri". En altres paraules, desconeixen les percepcions que s'abonaran en els distints mesos. Pel que fa a l'homologació pendent de 2008, la Conselleria va re-

conèixer el deute, i es va comprometre a abonar en 2009 les quantitats pendents per aquest concepte.

El Sindicat s'ha lamentat per l'actitud de menyspreu de la Conselleria en 2008. "Han demostrat una desconsideració absoluta envers les treballadores i els treballadors de l'ensenyament concertat, sector que només ha signat l'acord de lactància, que ja s'aplicava des del curs anterior, i l'addenda al document d'implantació de la reforma educativa".

ment concertat, sector que només ha signat l'acord de lactància, que ja s'aplicava des del curs anterior, i l'addenda al document d'implantació de la reforma educativa".

Reiniciades les negociacions del seguiment de l'acord

El 25 de setembre es van reprendre les negociacions de la comissió de seguiment de l'acord de l'ensenyament concertat. En la reunió es va discutir el calendari de negociació, que inclou els principals problemes pendents: plantilles d'infantil i de cicles formatius, recol·locació de docents dels centres en crisi i complement de formació. La comissió també va abordar les plantilles dels centres que augmenten una línia, el complement personal transitori, el mòdul de despeses de funcionament, la consolidació del lloc de treball de compensatòria i el pagament delegat del personal d'administració i serveis. La comissió, que no va tancar el calendari de negociacions, va fixar l'ordre del dia de la reunió d'octubre, que estudiarà les plantilles d'infantil, la recol·locació i la incorporació de mestres als centres que augmenten una línia.

Les empreses es faran càrrec de les despeses per cursos de formació

Els treballadors i les treballadores que assisteixen a cursos de perfeccionament, que realitzen amb el permís previ de l'empresa, tenen dret a percebre les seues retribucions íntegres mentre participen en l'activitat formativa. En els cursos que organitza l'empresa i l'assistent participe voluntàriament, les despeses per matrícula, desplaçaments i residència seran a càrrec de l'empresa. Els titulars de les empreses d'ensenyament han de facilitar al personal contractat l'accés als cursos de valencià.

Notes sobre els efectes de la directiva de les 65 hores

Miquel Calatayud

El 5é Conveni de col·legis concertats assenyalava que la jornada anual serà de 1.180 hores, de les quals es dedicaran un màxim de 850 a l'activitat lectiva; la resta seran no lectives. El temps de treball dedicat a les activitats lectives serà, com a màxim, de 25 hores setmanals, distribuïdes de dilluns a divendres, mentre que les no lectives seran distribuïdes al llarg de l'any per l'empresa, d'acord amb els criteris pactats amb els representants dels treballadors i treballadores.

L'Organització Internacional del Treball (OIT) estableix la jornada laboral setmanal de 40 hores, en vigor a l'Estat espanyol, o les 35 hores en altres països europeus. Tanmateix, segons la directiva recentment consensuada pels ministres de Treball de la Unió Europea, el nou límit màxim de la jornada laboral se situa en les 65 hores setmanals, si existeix un acord entre el treballador i l'empresa.

L'anomenat "consens de Washington" consisteix a aplicar els instruments de la

política econòmica neoliberal, un capitalisme basat en la llibertat de mercat i la llei de la competència i el conflicte, amb la selecció "natural" dels més aptes i l'eliminació dels més febles. Què passarà amb la jornada laboral dels treballadors i treballadores dels centres educatius concertats? Vegem-ho.

- La jornada anual ja no serà de 1.180 hores, sinó de moltes més, llevat que comptem amb la força suficient per a obligar la titularitat a respectar els màxims establits per l'OIT.
- La negociació amb l'empresa es realitzarà de manera individual, seguint el model neoliberal, o bé s'acceptarà la negociació col·lectiva imposada pels sindicats.
- Es reforçarà el poder d'organització i de gestió per part de la titularitat, o bé serà controlat pels delegats i les delegades sindicals.
- Pel que fa a la conciliació de la vida laboral i familiar, s'afeblirà el discurs europeu per la igualtat, o serà llei a respectar i tirar avant.
- La directiva europea destruirà la negociació

col·lectiva en obrir la possibilitat de negociar la jornada de forma individual entre el treballador i l'empresari. A partir d'ara, per més que hi haurà convenis col·lectius, caldrà reprendre la lluita per aconseguir-ne i fer-los efectius.

- Es qüestionarà la capacitat de representació col·lectiva, o bé s'acceptarà el criteri comú definit democràticament en les eleccions sindicals.
- Els sindicats veuran reduïda la seua força i la seua influència, a menys que s'incrementa l'afiliació sindical i la força de totes i tots siga capaç de frenar la desaparició del moviment obrer.
- Per a contraposar-se al poder empresarial, el treballador o la treballadora veuran facilitades les opcions individualistes, i perdrà força l'organització, llevat que noves energies reforcen la pressió del sindicalisme actiu i mobilitzador.
- L'acció sindical —en defensa del salari, la jornada, l'estabilitat laboral, la formació drets socials, la sanitat, les pensions, la jubilació...— perdrà el seu àmbit de realització, que és l'assemblea, o renaixerà el moviment assembleari.
- La massiva incorporació de la dona al treball quedarà desintegrada i sense referències col·lectives, o s'integrarà en el món sindical

per defensar els seus drets.

- La major qualificació de la gent jove no quedarà reflectida en les seues retribucions, o serà valorada la seua força de treball en harmonia amb la realitat socioeconòmica.
- Les preocupacions per les qüestions socials no tindran cabuda en les organitzacions dels treballadors i treballadores, o serà el sindicalisme un motor clau per a resoldre els problemes socials.

Cal no oblidar la història. Disposem d'un bon referent de lluita obrera com la commemoració dels fets de l'1 de maig de 1886. Aquells treballadors anarquistes que a Chicago van tindre la capacitat d'enfrontar-se amb el capital per exigir huit hores de jornada diària, amb una vaga i unes jornades de lluita. Van ser executats com a màrtirs del moviment obrer, però ens van marcar un pas que ara no podem perdre.

La directiva de les 65 hores és inacceptable per a les treballadores i els treballadors. Ens calen sindicats i negociació col·lectiva.

Les dones exigeixen una nova llei sobre l'avortament

Els STES demanen un compromís polític per a substituir la llei actual

Amadeu Sanz

El govern espanyol ha anunciat la seua intenció de promoure una nova llei reguladora de l'avortament. La notícia ha estat ben rebuda entre els sectors socials i les organitzacions defensores del dret de les dones a l'avortament tot i que també hi ha un cert escepticisme.

A la fi de 2007, algunes dones que havien avortat i professionals sanitaris van ser objecte de diverses denúncies, i algunes clíniques on es practicaven avortaments van ser clausurades. Aquests fets van ser denunciats per organitzacions feministes que constataren la insuficiència d'una llei "que provoca inseguretats jurídiques, un punt que s'aprofita des dels cercles ultraconservadors per a emprendre una campanya d'assetjament i de criminalització contra les dones que han exercit el dret legal a interrompre el seu embaràs".

Gràcies a la reacció dels col·lectius de dones, s'ha generat un debat

social en demanda d'una nova llei. Fins i tot al si del partit que dona suport al govern Zapatero, s'ha estés el malestar per l'immobilisme de l'executiu en aquesta matèria, unes pressions que han obligat el govern a anunciar una reforma de l'actual

Hi ha col·lectius feministes decebuts per la tebiesa que en aquest tema ha manifestat el govern

Gràcies a la reacció dels col·lectius de dones, s'ha generat un debat social en demanda d'una nova llei

marc legal. Tot i que sectors feministes han rebut la notícia amb satisfacció, s'ha estés el temor que es tracte només d'un anunci propagandístic, per a calmar l'esquerra social i les dones progressistes. Hi ha col·lectius feministes decebuts per la tebiesa que en aquest tema ha manifestat el govern, paralyzat davant les reaccions de la jerarquia catòlica, el Partit Popular i els grups antiavortistes.

La Confederació Intersindical i STES han demanat al govern i als partits polítics un compromís per a modificar la llei de despenalització parcial de l'avortament. També exigeixen que les interrupcions es puguin realitzar de manera gratuïta en els centres sanitaris públics. Finalment, demanen mesures per a garantir l'educació sexual en els centres educatius, l'accés als mètodes anticonceptius i a l'anticoncepció d'emergència a càrrec de la Seguretat Social.

Dones immigrants, víctimes de la Directiva de retorn

L'anomenada Directiva de retorn, aprovada pel Parlament Europeu, amb el suport del govern d'Espanya, és una reculada quant a garanties dels drets i proteccions fonamentals de les persones immigrants indocumentades, un atemptat contra els drets humans que dona el tractament de delinqüents a les persones que emigren per intentar viure en millors condicions.

La directiva preveu la repatriació al país d'origen o a un altre "de trànsit", l'internament en centres per un període de fins un any i mig i la prohibició de tornar al país expulsador. També es preveu l'expulsió de menors no acompanyats a països diferents dels d'origen. Diferents països i organitzacions han mostrat el seu rebuig a aquesta directiva de la vergonya, que ignora les dones immigrants, més del 50% del total de la immigració mundial.

En un món globalitzat, la variable de gènere imprimeix peculiaritats a la creixent migració femenina. Per exemple, l'accés de la majoria de les immigrants al mercat de treball és dins l'economia informal —servei domèstic, cuidadores, tallers tèxtils, agricultura, etc.—. D'altra banda, la irregularitat administrativa és major en les dones, un fet que les invisibilitza i facilita que siguin

víctimes d'abusos i explotació laboral. Les immigrants indocumentades pateixen una doble discriminació: ni són ciutadanes, ni gaudeixen dels mateixos drets que la resta de treballadors.

Però no podem oblidar les víctimes de l'explotació sexual i tracta de persones, dones i menors que són segrestades, amenaçades o enganyades per a exercir la prostitució o treballar en tallers il·legals en condicions infrahumanes.

Les dones prostituïdes —com les immigrants indocumentades— són víctimes anònimes de la violència de gènere i de les xarxes del mercat del sexe. En les nostres societats, les prostituïdes autòctones són una minoria al costat de les estrangeres, dones i menors explotades en condicions d'esclavitud. En aquest context, les polítiques migratòries que només consideren el mercat de treball i la immigració legal amb contractes en els països d'origen legitimen el tràfic de persones, ja que les considera mers elements productius. Les mesures de control de la immigració restrictives i discriminatòries propicien que les xarxes internacionals de tràfic capten dones i menors per prostituir-les o explotar-les en tallers il·legals.

25 DE NOVEMBRE, DIA INTERNACIONAL CONTRA LA VIOLÈNCIA SOBRE LES DONES

La vida quotidiana de les dones maltractades i assassinades posa de manifest que encara costarà molt d'aconseguir que les relacions entre homes i dones es basen en el respecte escrupolós a la vida i la llibertat de tota la ciutadania, no només dels homes. La violència masclista és un problema social estructural i ha de tractar-se com una qüestió d'estat. Aquest terrorisme masclista hauria de provocar idèntic rebuig social, com en qualsevol altra manifestació de violència terrorista.

PETJADES DE DONA Ànimes anònimes

Begonya Mezquita

A la memòria de totes les dones desaparegudes en la guerra

Passada la plana del segle XX, segurament el més ple de sang que ha conegut la història, el seu cap encara dona voltes al misteri de la desaparició d'aquelles dones. Tant de silenci durant tants anys ha fet que les nits vagin plenes de malsons, on els rostres se li apareixen de nou amb un gest en blanc i negre que va quedar fixat en alguna fotografia dels anys de joventut, quan la festa acoloria el poble. Quan el dia es fa llarg llegeix novel·les que refan aquest episodi cruent del passat, i participa en veu baixa dels diàlegs que uns personatges tramen darrere les cortines, a la casa menuda de l'hort on s'amaguen. Escolta cançons de vinil i taral·leja la tornada d'aquelles lletres melancòliques de noms estrangers. Reviu els anys previs a la Dictadura. Encara plora quan evoca el dia que va veure com s'emportaven a la

força una d'elles a la presó d'Alacant. Lluïa el sol de l'agost en què va fer 13 anys. A la rebotiga del magatzem on venien farina, el Partit organitzava la vaga del 59 que, finalment, no tingué gaire

Hi ha encara un deute pendent amb el nom de cadascuna de les dones, de les persones que van perdre la vida a mans d'uns criminals sense precedent

èxit. Les dones de la família mai van perdre l'esperança que l'hora de la llibertat havia d'arribar. Ara, quan es fa de nit, tornen els fantasmes: els ecos d'una veu al carrer que crida els fills a l'hora dels àpats, les mans colrades de treballar la terra, els davantals negres i el safareig del corral, l'olor de codony als calaixos, l'arròs de diumenge, el rogle a la fresca del carrer, el lleixiu a les lloses... Una llengua catalana viva, un parlar castellà impossible, la intuïció i la saviesa. De què van servir tants anys de sacrifici i estalvi, la pesseta a la vidriola, el pa amb vi i sucre? On van amagar uns cossos que duïen clavades tantes espases de dolor i tantes hores de lluita? Arriba la nit i el vent s'emporta la llum tremolosa dels ciris. Els dies passen lentament. La dignitat i la veritat pertanyen només a la seua memòria. Hi ha encara un deute pendent amb el nom de cadascuna de les dones, de les persones que van perdre la vida a mans d'uns criminals sense precedent.

Un mestre en la vida

Mor Toni Viñas, històric dirigent del Sindicat

Antoni Viñas Almenar (Benimaclet, València, 1945), un dels fundadors de STEPV, va morir el 28 de setembre. Patia des de primers d'any una greu malaltia que l'havia obligat a abandonar

les nombroses tasques docents i sindicals en què estava compromès.

Ocupava la plaça de catedràtic de Llatí en l'institut Sorolla de València i exercia com a professor en la Facul-

tat de Filologia, Traducció i Comunicació de la Universitat de València. En la seua densa i fecunda trajectòria cívica es va implicar des de ben jove en l'oposició a la Dictadura i la defensa de les llibertats democràtiques. Des dels primers anys del postfranquisme, Viñas va ser un dels animadors i promotors al País Valencià del sindicalisme assembleari en l'ensenyament que desembocaria en la constitució de STEPV. La seua sòlida formació jurídica —a més del doctorat en Filologia clàssica, posseïa una llicenciatura en Dret— i el coneixement a fons de la legislació educativa, l'havien situat al capdavant dels serveis jurídics del Sindicat. Des de XXXXXX formava part del seu secretariat nacional. Integrant del Consell Escolar Valencià des de la seua creació, presidia la comissió de projectes legislatius, en el si de la qual havia intervingut decisivament en nombrosos dictàmens sobre normativa.

Infatigable i polifacètic, Toni Viñas va desenvolupar una intensa activitat sindical, i havia desplegat nombroses iniciatives per democratitzar la Universitat de València —de la qual li agradava recalcar la seua qualitat i la seua dimensió pública— des del claustre, la junta de facultat i com a delegat sindical. A més, en la institució universitària on treballava presidia la junta de personal docent i investigador, i pertanyia al seu consell de govern. Era a més responsable del sector d'universitats de la Confederació de STES en el conjunt de l'estat.

Home senzill, a contra corrent

Però ell era molt més que un gran professor i un modèlic sindicalista. Toni era un enamorat de la seua família, pels membres de la qual —especialment pels seus fills, Toni i Julieta— sentia autèntica devoció. Com la sentia pels seus innombrables amics i

amigues del seu treball, del Sindicat o del seu altre gran amor, el ball. Perquè Toni era un famós ballarí, activat a la qual dedicava el poc temps que li quedava lliure.

Toni ens ha deixat molt estimat, envoltat per l'amor de la seua família i de tants amics i tantes amigues com ha fet al llarg d'un vida fecunda en fets i raons. Per això, el millor homenatge que poden retre hui a la memòria de Toni és convertir les llàgrimes pel seu traspàs en l'adob de la seua llavor i que aquesta done els fruits pels quals ell treballava i fruïa.

Els que hem tingut la fortuna de coincidir amb ell en el camp professional o en la seua militància sindical sabem la seua rara habilitat per intercalar una rialla enmig d'un pensament rigorós, un pas de ball entre una exposició clarivident, un semblant amable malgrat una discussió encesa. Sí, treballava i gaudia alhora, no s'esperava que el món canviara. Se n'alegrava de bestreta, tot a compte d'un futur millor.

No hi cap més saviesa. Toni era un mestre, un mestre sense pretensions de semblar-ho, com correspon a un veritable apassionat de la docència.

Va fer de la senzillesa una estètica. S'allunyà tant com pogué del consumisme estèril per a poder conrear l'amor a la cultura, al coneixement i la justícia. Tampoc es deixà seduir mai per l'escalfor del poder ni de la seua rogalia. De les seues profundes conviccions democràtiques naixia un escrupolós respecte a les regles de joc alhora que mantenia intactes les seues esperances per canviar-les. Toni era dels que nadava contra corrent i, per tant, es mullava la roba. Per això, qui no l'estimava, el respectava.

Per a nosaltres, Toni era un home bo, un amic entranyable, una persona imprescindible. Toni, non omnis moriris.

LES JORNADES DE STEPV D'UNIVERSITATS RECORDEN TONI VIÑAS

Una cinquantena de delegats i delegades sindicals del sector d'universitats es va reunir del 2 al 4 d'octubre a Alcossebre (Baix Maestrat) per analitzar l'acció sindical i avançar el pla de treball per als pròxims anys. La precària situació de les universitats públiques, la privatització dels serveis bàsics, la precarietat dels becaris, l'homologació del personal, els drets laborals en les universitats privades, les noves titulacions i l'espai europeu d'ensenyaments superiors van ser els principals temes abordats. Els assistents van retre un sentit homenatge a Toni Viñas, coordinador sindical del sector fins a la mort.

Carta abierta a Toni Viñas

José Crespo

València, 27.09.08 (18 horas)

Amigo Toni: El mensaje de esta mañana de nuestro común amigo Xavi —Toni en fase terminal— me ha caído como un durísimo mazazo, de esos con que la vida nos golpea muchas veces y que nos hace preguntarnos sobre su sentido y la existencia de justicia. Sí, Toni, de la justicia, por que no es justo que nos abandones ahora, cuando te encuentras en uno de los mejores momentos de tu vida (salvando este dantesco último año). Sobre todo, ilusionado con tu situación de abuelo de un niño al que adoras; orgulloso de tu posición de padre de unos hijos cuya vida ves felizmente encarrilada; y de formar parte de una familia, con hondas raíces en Benimaclet y de la que, a la muerte de vuestra madre (que tanto sentiste por lo unido que estás con ella) has quedado

como cabeza, con unas hermanas y cuñados que os profesáis un gran cariño; y de tener tantos y tantos amigos y amigas que, a buen seguro, comparten mis propios sentimientos.

Toni, casus nos amicos fecit, sed cores fratres... ¿Te acuerdas de las frases latinas que un día me enviaste? No he podido resistirme a recordarlas. Y nos hemos hecho "fratres" tras horas y horas de común trabajo, en "nuestro" sindicato y en mi casa, en las que con enorme humildad me has dejado convertirme en esponja y absorber, a marchas forzadas, de tus enormes conocimientos, de tu experiencia y sentido de la consecuencia y de tu lógica y sentido común que te convierten realmente en una rara avis en momentos como los presentes. ¡Qué falta me hacen tus enseñanzas y qué oscuros han pasado a ser mis escritos! Y, por qué no, también en todos los intermedios que hacemos (tú, zumo de naranja natural; yo, café corto, hablando de nuestras comunes

aficiones históricas y musicales), y en las cenas que periódicamente tenemos, con Carmen de gustosa acompañante, en El alemán, degustando siempre con medio régimen de por medio —quién te lo iba a decir ahora— las especialidades de la casa junto con un buen vino que nunca podía faltar. Y en los retornos a casa, todos los jueves por la noche, tras variadas consultas —tu, siempre a mi lado— charlando de lo divino y de lo humano. Por cierto, tenemos pendiente ese chuletón que te dijo el cirujano cuando te operó por primera vez que podrías degustar en poco tiempo. No me olvido.

No puedes dejar inacabado ese, no recuerdo ya qué ordinal, monográfico de salsa, cha-cha o tango en que estás apuntado. Que ilusión la tuya por el baile y cuánto nos hemos reído a costa de las anécdotas que me cuentas de ese Vicente Ramírez, el propietario de la Canal, de la que eres un fijo, sobre todo los viernes, cuando hay menos gente y se baila mejor.

Por cierto, ya te dije ayer tarde, cuando me llamaste y pospusiste nuestra visita para el

próximo martes, que te he comprado Mamma mia —las bandas musicales de películas te entusiasman—, aunque las circunstancias no te la han permitido ver. Espero poder llevarte el disco, como espero que se cumpla mi vaticinio acerca de tu vuelta para al año que viene —eras muy optimista y te veías reincorporado al trabajo por estas fechas—. Lucha por ello, como sé que lo estás haciendo y no consientas que nadie te pueda.

Y, si finalmente nos dejas, ten la seguridad que has pasado por tu vida, por nuestras vidas, dejándonos una honda huella. Como dijeron tus buenos amigos los romanos, esos que hablaban como tú, en latín: quod in vita feceris in aeternum resonabit.

Un abrazo de tu amigo y eterno alumno,

PD.- Espero que el día que nos comamos el chuletón, te pueda leer estas líneas antes de irnos juntos a la Canal.

José Crespo es abogado de los Servicios Jurídicos del STEPV

USTEC-STES, STEI i STEPV, per la normalització lingüística

Els programes educatius en català contribueixen a fer desaparèixer les desigualtats

Amb motiu de la celebració de la Dia de l'11 de Setembre, els sindicats de treballadores i treballadors de l'ensenyament més representatius de Catalunya, Illes Balears i el País Valencià, USTEC-STES, STEI i STEPV, han presentat un manifest conjunt en defensa de la llengua catalana, la normalització lingüística i l'impuls de l'idioma en l'ensenyament.

El manifest remarca que la normalització "no sols ha de remuntar segles d'arraconament, desprestigi i prohibició, sinó també la mateixa situació jurídica actual, clarament desigualtaria: mentre que de l'oficialitat del castellà es deriva un deure constitucional de conèixer-lo que s'aplica a tots els ciutadans, de l'oficialitat del català no se n'ha deduït un deure similar, amb una evident discriminació jurídica i amb un greu desavantatge per a la generalització del seu coneixement i ús".

La igualtat de tracte per a la cultura, que és expressió de la llengua que la sustenta i, per tant, per als pobles que la representen, "és un dret humà, lingüístic i polític inqüestionable que s'ha de garantir amb la tasca empresa per la normalització".

El manifest també subratlla que els processos de recuperació lingüística han de "restablir els usos normals i històrics que ha tingut la llengua catalana (...) fins que, per raó de la força, s'ha imposat el castellà com a única llengua oficial de l'Estat (...) Més en-

llà dels drets lingüístics individuals preservats per les lleis, els catalanoparlants, nou milions de persones, han de poder exercir el seu dret a expressar-se i ser atesos en la seua pròpia llengua en tots i cadascun dels espais públics (...) Si no s'assegura un coneixement general del català —des de les administracions públiques i el seu personal fins als mitjans de comunicació estatals i en tots els àmbits de la vida pública—, és impossible que els ciutadans catalanoparlants puguin viure en el seu idioma als territoris on és llengua pròpia (...) Aquest ple exer-

cici no causa cap perjudici al castellà, llengua que té un espai propi plenament normalitzat i compta amb més de 400 milions de parlants, a més del suport dels estats dels quals és llengua oficial, amb la corresponent extensió d'usos a les instàncies polítiques internacionals".

Els tres sindicats donen suport als programes educatius que tenen com a finalitat que l'alumnat assolisca una bona competència comunicativa en la llengua pròpia del país i els prepare per a un món multilingüe, "eixa és la funció de l'escola (...), as-

segurar la competència lingüística de les llengües oficials d'un territori és el que contribueix a la desaparició de les desigualtats i al respecte de les llengües d'ús de cada individu que les habita".

Finalment, USTEC-STES, STEI i STEPV plantegen la necessitat de "desenvolupar les planificacions lingüístiques que s'han revelat arreu del món, en societats plurilingües, com les més adients, i que passen, necessàriament, per la utilització vehicular de la llengua més desafavorida socialment".

Els representants sindicals, durant la roda de premsa de presentació de manifest a València, el 8 d'octubre /A. S.

Eixir de l'armari

Les educadores i els educadors de la Generalitat constitueix un col·lectiu laboral instal·lat des de sempre en un territori fosc entre l'oblit i la invisibilitat

Voro Sanmartin

*Serán ceniza, pero tendrán sentido.
Polvo serán, mas polvo enamorado.*
Francisco de Quevedo

Aquesta és la millor definició que he pogut trobar per a les educadores i els educadors de la Generalitat, un personal de suport en els centres educatius que constitueix un col·lectiu laboral instal·lat des de sempre en un territori fosc entre l'oblit i la invisibilitat. A força d'exclusions, els educadors ens hem convertit en nòmades abocats a un trànsit etern cap a la dignificació professional, una ètnia educativa que, com diu la cançó, ve d'un silenci antic i molt llarg. Som apàtrides de l'educació que, des de l'exili a la rogalia del sistema educatiu, hem esdevingut la representació al·legòrica d'un país, el nostre, que fugint del gris —dels

grisos— ha permès que el negre —del PP— s'escampe. Un país que va afrontar la transició des de les tenebres del franquisme, tot acceptant un pacte de silenci per a tancar a l'armari de la memòria tots els seus records, els més bells, els més tristos, el record i el reconeixement dels seus orígens: la seua identitat.

I així, ho hem oblidat tot per a convertir-nos en habitants d'un temps i un país ocupat per una boira espessa que tapa que ací s'instal·là l'últim refugi d'una república de mestres defensada per un exèrcit de poetes. Però no hi ha res que es puga amagar sempre. Estic convençut que tot torna, perquè ara mateix ja bufa un ponent alliberador encabotat a espolsar-nos la por i obrir esclatxes de llum per les quals, si alcem el cap, veurem les estrelles. A cavall d'aquest vent, ens

arribarà el temps de recordar, de ventilar l'armari de la memòria, de descosir a puntadetes menudes el fil de la història recent, d'obrir els vells calaixos i traure a passejar les veritats perdudes. I a cavall del vent, d'un vent de futur, les meues companyes i companys van eixir al carrer el dia 20 de maig per despullar-se de l'estigma de la invisibilitat i exhibir, sense complexos, què són i què volen.

Per a recuperar veritats antigues i vitalment necessàries, com ara que l'educació és molt més que una parcel·la de l'ensenyament, que l'atenció a la diversitat només es pot fer des de la diversitat en les atencions, que la societat del segle XXI reclama i es mereix un sistema educatiu on càpiga tot l'alumnat, però també tot el personal educatiu. Que cal transcendir el concepte de claustre, tan tancat i monacal, per a constituir equips educatius capaços d'implementar intervencions educatives des de la multidisciplinarietat. Que les missions pedagògiques d'avui tenen com a objectiu fer possible l'educació de tots i totes, en conjunt i individualment, i que ni podem ni

volem renunciar a la integració escolar.

Davant aquest primer pas —d'un camí que sabrem recórrer en tota la seua extensió— he d'expressar el meu agraïment i també l'enorme admiració que em produeix perquè les treballadores i treballadors més vulnerables de tota la comunitat educativa es llancen a una lluita que ultrapassa l'àmbit estrictament laboral per a proposar-nos la transformació d'una realitat incompleta, inacabada i injusta.

Durant els últims anys hem treballat de valent per vertebrar una proposta i un discurs propi. Ara ha arribat el nostre moment. Hem eixit de l'armari amb una determinació i una convicció: la determinació d'anar més lluny i l'absoluta convicció que, per a l'educació, nosaltres som el futur necessari.

Vaga general de l'educació pública a Catalunya

Davant l'aprovació per part del govern de la proposta de Llei d'Educació de Catalunya, i atès que s'hi mantenen la gran majoria de propostes a les quals el professorat ja va expressar el seu rebuig, els sindicats USTEC-STES, ASPEPC-SPS i CGT han convocat el professorat a participar en un procés de mobilitzacions que culminarà amb una vaga general de l'educació pública el dia 13 de novembre..

Els sindicats estan en contra de la Llei per que no aporta cap millora al sistema educatiu, col·loca la xarxa pública en condicions de subsidiarietat i empitjora les condicions de treball.

La Llei consolida i augmenta el poder i la influència de les patronals religioses en l'àmbit educatiu, destina més diners als centres privats sense cap obligació ni cap mecanisme per evitar la distribució desequilibrada de l'alumnat i consolida el camí obert cap a la privatització de determinats sectors, a partir de la municipalització i altres vies: 0-3, educació de persones adultes, formació professional, serveis educatius, extraescolars.

D'altra banda, estableix un model d'autonomia basat en la diferenciació dels centres segons els resultats escolars, i proposa un model de gestió empresarial que dificulta el treball en equip. Defineix les direccions dels centres públics com a "personal directiu", amb règim jurídic específic i els permet de seleccionar, avaluar i nomenar el professorat.

Quan a les relacions laborals, les desregularitza i introdueix formes de provisió subjectives i discrecionals, que deixen una porta oberta a l'arbitrarietat, proposa un nou sistema retributiu jerarquitzat basat en un model d'avaluació punitiu amb increments retributius al professorat per resultats obtinguts i obre la via a la laboralització del personal substituït amb el conseqüent empitjorament de les seues condicions de treball, reduint el salari del professorat durant els tres primers anys.

Els sindicats han remarcat que la millora de l'educació pública no passa per una gestió jeràrquica i empresarial, ni per la lògica del mercat i la privatització, sinó per una aposta real per la xarxa pública i un augment seriós de la inversió que faci possible afrontar tota la problemàtica i cobrir les necessitats dels centres i de l'alumnat.

Les persones migrants demanen "enderrocar els murs físics, legals i psicològics"

El 14 de setembre finalitzava amb una multitudinària manifestació el III Fòrum Social Mundial de les Migracions (FSMM), celebrat durant els dies anteriors a la localitat de Rivas Vaciamadrid. L'Ajuntament d'aquesta ciutat, i de manera visible el seu alcalde, es van lliurar a l'organització d'un esdeveniment que va acollir generosament durant tres dies milers de persones originàries de diversos continents.

En la gran marxa reivindicativa pels carrers de Madrid, "contra els murs que impedeixen l'exercici dels drets dels migrants", van participar organitzacions sindicals, partits polítics d'esquerres, moviments veïnals i associacions de migrants i de drets

humans. En un ambient festiu i reivindicatiu, els manifestants van travessar un mur de tela que simbolitzava "la necessitat d'enderrocar els murs físics, legals i psicològics que els països rics interposen per barrar el pas a les persones migrants", com va manifestar un dels promotors del Fòrum. En finalitzar l'acte, en nom de l'organització, una boliviana i un senegalès van llegir el manifest que resumia l'esperit del Fòrum. La pròxima edició de l'FSMM tindrà lloc el 2010 a Quito, capital de l'Equador.

<http://www.fsmm2008.org/noticias/vernoticia.php?id=28>

FSMM

Apostar per l'agricultura ecològica des de l'educació

Mar Vivó

Vull agrair des d'aquestes línies a l'STEPV i Alliolí l'oportunitat que ens donen de presentar un nou projecte editorial: Campverd, la revista d'agricultura ecològica, que vol adreçar-se a tota la societat per tal de fer de l'agricultura ecològica un projecte de futur viable.

Ja fa uns anys que al nostre país s'està desenvolupant una forma diferent de practicar l'agricultura: l'agricultura ecològica. Diuen els entesos que des de les terres de Castelló, passant per l'horta valenciana fins a les comarques del sud, existeix una oportunitat d'or per a desenvolupar una agricultura alternativa no contaminant, respectuosa amb el medi ambient i que promoga el consum d'aliments saludables i lliures de components químics. Asseguren els experts que aquesta estructura de mosaic —que és alhora un calidoscopi de cultura i valors— té una extraordinària capacitat per a produir agricultura i ramaderia ecològiques i fomentar un mercat intern que el descobreixca i en gaudisca.

Aquest mercat intern el formem tots i totes. Si bé és cert que existeix encara un potencial important per descobrir i impulsar, és important que en la creació d'aquesta sensibilització per l'agricultura ecològica participen els més menuts i els joves.

El cultiu de l'agricultura ecològica fomenta una terra sana i fèrtil, i respecta el medi ambient perquè no utilitza productes agressius amb la natura. Però, sobretot, aquesta modalitat és fonamental per a l'alimentació de les noves generacions ja que els productes compten amb una alta qualitat nutricional i organolèptica. La clau està a fer arribar tots aquests beneficis al sistema educatiu, les escoles i els instituts. Perquè són els joves, els futurs consumidors responsables, els que han de donar amb les seues decisions i actituds una oportunitat d'existència a l'agricultura ecològica. D'a-

El cultiu de l'agricultura ecològica fomenta una terra sana i fèrtil, i respecta el medi ambient perquè no utilitza productes agressius amb la natura

questa manera s'estarà contribuint a dignificar el treball del llaurador sota més a l'esclavitud imposada pels mercats convencionals, es protegirà el medi ambient i es vetlarà pel manteniment d'uns valors culturals que són i seran el seu patrimoni futur.

Perquè en el repte que suposa produir i viure amb gaudi l'agricultura ecològica caben tots. És un dret i una responsabilitat construir una alternativa que dignifique i contribuísca a un millor futur per al dia de demà. Des de Campverd tractarem d'aconseguir-ho amb l'ajuda de tots i totes.

Mar Vivó és directora de la revista Campverd

La Intersindical aposta per l'extensió del seu model

Unes 200 persones, representants de les més de 15000 afiliades als sindicats integrats en la Intersindical Valenciana, van assistir al III Congrés de la confederació, celebrat el 13 i el 14 de juny a la Universitat Politècnica de València. Les delegades i els delegats del Sindicat de les Administracions i Serveis Públics (STAS), Salut (STSPV), Ensenyament (STEPV), Metall (STM), Indústria, Comerç i Serveis (STICS) i Ferroviari (SF-i), van aprovar les ponències (salut laboral, acció sindical, organització...) i diverses resolucions contràries a la jornada de 65 hores, la modificació de la llei de la seguretat social i en defensa de l'ensenyament i la sanitat públiques. El Congrés va elegir el Secretariat Confederat, una direcció col·legiada que està integrada per 16 persones. En la inauguració del Congrés van intervenir nombroses representacions del teixit social, polític i cívic del País Valencià, i portaveus de les organitzacions germanes de la resta de l'estat.

Entre els acords del Congrés, que va establir les línies de l'acció i la política sindical dels pròxims anys, destaca l'aposta per l'extensió de la Intersindical a nosos sectors, l'exigència d'un marc valencià de relacions laborals i la necessitat de disposar d'un nou model productiu i social. Els congressistes van abordar qüestions com ara els canvis en la legislació sobre la representació sindical; el reconeixement de la pluralitat sindical; les condicions laborals i la precarietat en l'ocupació; les respostes a la violència en el treball i la sinistralitat; els drets socials i les polítiques d'igualtat; la presència en els moviments socials.

La Intersindical Valenciana, constituïda en 2002, pretén convertir-se en l'alternativa sindical. És una organització que accepta els múltiples reptes de la societat contemporània i que fa de l'assemblearisme, l'autonomia i la participació, els seus principals trets d'identitat.

ALLEGRO MA NON TROPPO El seu model de Ciutadania

José Antonio Antón Valero

Està justificat pedagògicament que en Educació per a la Ciutadania (EpC) hi haja dos professors a l'aula? Tindre estudis i saber idiomes, permet superar l'analfabetisme emocional o assumir valors antisocials?

L'última resolució del conseller sobre EpC es va fer pública coincidint amb l'inici de les classes. Després, els inspectors han estat molt atents a vigilar, pressionar i amenaçar, si era el cas, el compliment de la normativa, en una mostra de la funció de coordinació pedagògica que se'ls atribueix.

La Concap valenciana ha impel·lit la Conselleria perquè continue facilitant l'objecció a l'EpC, com es fa en altres autonomies governades pel PP. A més de reclamar una nova alternativa, l'entitat està promovent els recursos individuals contra la matèria.

Per la seua banda, el portaveu de la Conferència Episcopal, Martínez Camino, ha acusat l'assígnatura de "formar consciències al

servei de l'estat", en contra dels pares, "titulars del dret fonamental per a fer-ho".

Aquestes paraules amaguen un plantejament vell i trampós sobre el concepte de saber i la funció dels agents socials educatius. També hi trasllueix una determinada visió de la didàctica, especialment del professorat d'anglès, reduït a la funció de mer traductor simultani. Quin és el pecat? Afirmar Rouco Varela i els seus acòlits que hi ha "un adoctrinament ideològic", que "fora del matrimoni heterosexual, la societat està amenaçada, i els fills de pares separats corren

Enfront de la síndrome de l'ensenyant cremat, cal reivindicar la motivació basada en el compromís amb una societat més justa i equitativa

perill d'acabar en el crim, les drogues i la violència".

És curiós per cert que se silencien les visions agnòstiques o atees quan s'aborda la transcendència humana. Tampoc hi ha un debat social sobre l'eutanàsia o l'avortament, o sobre el divorci, perquè "cal patir per a defensar el matrimoni". Tampoc sobre les tècniques de reproducció assistida: només amb la concepció dins el matrimoni es pot trobar la identitat i arribar a la maduresa. Al·leluia!

Dos botons de mostra recents. Rita Barberá ha nomenat fill adoptiu de la ciutat el cardenal arquebisbe García-Gasco, mentre Rajoy abraçava Carlos Fabra i el presentava com "un ciutadà exemplar". Aquests són els models de Ciutadania que ens proposen els populars.

FENT CAMÍ

EN PANTALLA

Monocromàtic espai estival

Begoña Siles Ojeda

Vicky Cristina Barcelona

Director i guionista: Woody Allen. Repartiment: Javier Bardem, Penélope Cruz, Scarlett Johanson, Rebeca Hall. Fotografia: Javier Aguirresorabe. Productor executiu: Jaume Roures (Mediapro). País: EUA, 2008.

Vicky Cristina Barcelona està escrita amb un sol color. Una llum daurada càlida il·lumina tots els espais. No hi ha contrast lumínic entre el mes d'agost barceloní —mediterrani, blau, calorós, humit i suós— i el mes d'agost asturià —cantàbric, gris verdós, fresc i plujós—. Una mateixa paleta lumínica que no es correspon amb el currículum d'un dels millors directors de fotografia internacionals. El savoir faire de Javier Aguirresorabe li hauria d'haver servit per a mostrar les diferències entre la llum mediterrània i la cantàbrica, com va demostrar de manera magistral en l'última pel·lícula de Pilar Miró, El perro del hortelano o en Secretos del corazón, de Montxo Armendáriz. Sens dubte, sorprén que al director, que ens ha demostrat de sobres que sap que la llum és una de les essències artístiques del cinema, li haja passat inadvertit l'evident contrast lumínic entre les dues ciutats. A Vicky..., Barcelona i Oviedo estan retratades amb la mateixa llum càlida i daurada d'altres films d'Allen. Una pena.

Però per a Woody Allen les dues ciutats són una anècdota espacial per a inserir les històries de avinences i desavinences passionals dels seus protagonistes, Vicky, Cristina, Juan Antonio i María Helena, quatre personatges perfilats amb una excepcional gamma interpretativa dels actors. Javier Bardem, Penélope Cruz, Scarlett Johanson i Rebeca Hall tornen a demostrar la seua credibilitat en els seus papers, en tots els primers plans on apareixen.

Quartet de passió

Tot s'inicia amb una proposició de Juan Antonio a Vicky i Cristina: "Vos convida a passar un cap de setmana a Oviedo, per veure una talla antiga i gitar-nos junts". En l'inici, per tant, hi ha un home amb un desig. Al voltant del desig, s'hi situaran tres dones: Vicky, la passió silenciosa; Cristina, la passió insatisfeta, i María Helena, la passió arravatadora. Són quatre personatges que cerquen la felicitat a través de la passió amorosa, mentre recorren distints espais urbans en unes vacances d'agost. L'estiu s'acaba i la passió de la trobada dels cossos s'evapora, com passa al període estival. Què en queda, d'aquella proposició, d'aquell desig? Quatre individus abstrets en la recerca d'una felicitat que no poden compartir amb l'altre. Heus ací la monocromàtica paleta de llum que impregna tota la pel·lícula.

ENXARXATS

Joan Cortés

Pom de blocs

http://www.unsizers.net/pom_de_blogs/

És un instint molt antic voler ser el centre d'atenció de la colla d'amics, dels companys de treball i, si pot ser, de la humanitat sencera. Aquest bloc és distint de la tònica dominant. Són gent que té una relació professional o personal amb l'àmbit educatiu i que comparteix la seua experiència.

Recursos TIC

<http://educaciotic.blogspot.com/2007/12/edublog-awards-els-millors-blocs.html>

Les TIC són una eina cada dia més emprada pel professorat, que veu la familiaritat i traça de què l'alumnat fa servir aquests recursos. En aquest procés, tots hi han eixit beneficiats: el professorat nota una altra receptivitat a l'aula i l'alumnat se sent més protagonista del seu aprenentatge. Ací en teniu una mostra.

Jocs web

<http://www.jocsweb.cat/index.php>

Allò que diferencia els humans de la resta d'animals és la seua capacitat per a prendre's la vida com un joc. Aquest matís subtil ens ha creat una mena de simulador mental per experimentar situacions reals en un pla virtual allunyat de qualsevol perill. Ja em direu si li heu trobat el puntet.

Les claus de la bombolla (immobiliària)

<http://www.marcvidal.cat/marcvidal/2007/07/les-100-claus.html>

"Rebentarà, la bombolla immobiliària va a rebentar d'un moment a un altre". Bé, ja ho ha fet. I com ho ha fet! Quan als EUA esternuden ací ens constipem. Les conseqüències del lliure mercat i del capitalisme salvatge recorren la nostra geografia com si es tractés del fantasma que pastura les vaques flaquies. Aneu fent boca.

NATURA VALENCIANA

La primavera d'hivern

Joan V. Pérez Albero

Acabat el sec i calorós estiu mediterrani, arriba la tardor. Les primeres pluges i les temperatures més fresques fan despertar moltes plantes de la letargia estival. La coincidència de dos factors climàtics, la humitat i la calor, fa que moltes de les nostres espècies activen la seua floració provocant una segona primavera abans de l'arribada del fred hivernal; és l'anomenada primavera d'hivern. Durant l'estiu, el creixement de moltes plantes ha estat limitat per la manca d'aigua i les elevades temperatures. Han alentit el seu metabolisme per sobreviure. Ara, la tardor arriba fresca i plena de vida. La temperatura i l'aigua ja no són factors limitadors pel creixement. La vegetació mediterrània, amb l'arribada de les pluges i la frescor de la tardor, reacciona a les noves condicions depenent de la seua forma vital.

Moltes herbes anuals, aquelles que havien passat tot l'estiu en forma de llavors, inicien ara el seu cicle. Germinen amb les primeres pluges i creixen durant l'hivern per poder florir a la primavera i donar el seu fruit abans que torne l'estiu. Alguns geòfits, que durant l'estiu tenien davall terra les seues formes de resistència —bulbs, corms, o rizomes—, donen els primers senyals de vida amb la tardor. Els perennifolis també aprofiten les bones temperatures i la disponibilitat d'aigua per fer una brotada durant aquesta primavera d'hivern. Encara que la creixuda forta la fan durant l'autèntica primavera, i així evita que les parts més tendres i joves patisquen les gelades hivernals. Els caducifolis hivernals canvien el color de les fulles, per la degradació de la clorofil·la, que deixa al descobert altres pigments fotosintètics grocs i ataronjats. Posteriorment perdran la fulla en no poder resistir les fredes temperatures de l'hivern. Per més que a la Mediterrània no tenim massa caducifolis hivernals, perquè el nostre hivern és suau quant a temperatures i gelades. Per últim, hi ha els caducifolis estivals, arbusts i arbres que durant l'estiu havien perdut les fulles i que ara rebroten per estar preparats per la floració.

És, doncs, aquesta primavera d'hivern la que ens permet gaudir de la floració voluptuosa del bruc d'hivern (Erica multiflora) o de la fructificació de l'arboçer (Arbutus unedo); l'arboç, quan madura pren un color vermell intens i és comestible, amb la particularitat que no convé menjar-ne massa per no agafar un mal de panxa. El seu nom ja ho indica: unedo significa "només un".

EL RACONET DE PAU

Xela

ESCRIT AHIR

Les primeres 'capelletes' valencianistes

Cèsar Ferrandis Martínez

Si la dècada dels quaranta del segle passat va significar una reagrupació dels valencianistes al voltant de la tertúlia de Casp i Adlert, allà al carrer Ciril Amorós, els anys cinquanta suposaran la dispersió d'aquests mateixos valencianistes en *capelletes*, tal com els va classificar Fuster en la seua relació epistolar amb Sanchis Guarner. Tanmateix, tot i que mai no havien coincidit ni políticament ni literària, ara, en el marge de pocs anys, es faran paleses totes les seues desavinences. Les causes les podrem anar desembastant al llarg d'aquests articles, però, sens dubte, s'imposa una primera reflexió: com se'n va anar en orris tot un capital humà i literari en tan poc de temps tant com havia costat la represa? Amb això no estic dient que no s'aconseguiren fites, però una vegada més la desunió del valencianisme va constreñir les seues expectacions.

Possiblement, la primera espurna que obrí el foc va ser un article de Carles Salvador en *Las Provincias*, allà pel juny de 1947, on proposava un retorn esteticoliterari a la poesia jocfloral de Llorente, al "paisatgisme sentimental", en paraules del mateix Fuster. Aquest retorn líric a la barraca i el barranc dels Alcadins era un atac frontal, amb tots els ets i uts, a la línia estètica més innovadora que es proposava des del grup Torre. D'aquesta manera, ben d'hora, es congriaren dues capelletes: d'una banda, Salvador, Sanmartín i Almela —els valencianistes d'abans de la guerra—, i de l'altra el grup Torre, Adlert, Casp i companyia. I entre tots dos, la separació progressiva de Fuster del grup Torre sense voler menystindre l'altre grup, menyspreu reclamat per Adlert i que mai no va fer evident. Fuster, curós de la seua independència, de mica en mica anava prenent volada literària i nacional, i aquestes baralles intestines considerava que desacreditaven el valencianisme dins la cultura catalana en general, a banda de pensar que no servien per a res: "Açò, per ací, sol anomenar-se vida literària. Una merda!", li dirà rotundament a Guarner en una carta datada el 23 de març del 1951.

Siga com siga, a la primeria dels cinquanta, tenim ja d'una banda Salvador, Sanmartín i Almela, amb una editorial darrere, Lletres Valencianes, i de l'altra Adlert, Casp, Villar, Bru, amb la potent Torre —en el fons, podem ensumar-nos que tot va respondre a una batalla pels subscriptors, manteniment de les editorials—, Joan Fuster mirant-s'ho cada vegada més des de dalt i Sanchis Guarner fent de moderador de Ciutat de Palma estant. Amb el camp de batalla plantejat, anirem movent les fitxes en propers articles.

ESCRIT AVUI

Mirades i veus. Recerca sobre l'educació lingüística i literària

Xarxa Llera

Graó, Barcelona 2008. 302 pàg.

Setze grups de recerca sobre educació lingüística i literària en entorns plurilingües, pertanyents a set universitats del Principat, presenten una visió global sobre els processos d'aprenentatge i d'inserció dels escolars en els usos complexos de la comunicació.

Para matar

Mariano Sánchez Soler

Almuzara. Còrdova 2008. 141 pàg.

La Transició política és l'escenari de l'últim treball de Mariano Sánchez, amb les lluites estudiantils de la darreria dels huitanta i l'assassinat d'una de les seues líders a mans dels feixistes. Amor, violència, solidaritat, venjança en una trama prèvia al colp del 23-F.

Les set competències bàsiques per educar en valors

X. Martín Garcia, J.M. Puig Rovira

Graó, Barcelona 2007. 178 pàg.

Ser un mateix, reconèixer l'altre, facilitar el diàleg, regular la participació, treballar en equip, fer escola i treballar en xarxa. La tesi central d'aquest volum planteja que els educadors dominen i aprenen a millorar aquestes competències.

El desafío del bilingüismo

B. Abdelilah-Bauer

Morata, Madrid 2007. 130 pàg.

Com es construeix el bilingüisme en la família i en la institució escolar? Quin és el millor sistema per a ensenyar dues llengües alhora? Com es pot construir una identitat des de dos idiomes i dues cultures? El llibre respon a aquestes qüestions.

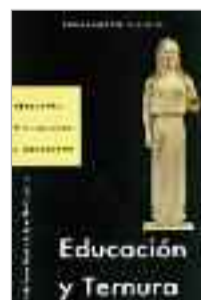

El segle valencià

Víctor Labrado

Bromera. Alzira 2008. 137 pàg.

El IX Premi d'Assaig Mancomunitat de la Ribera Alta desvela aspectes desconeguts dels principals autors valencians del segle XV com Antoni Canals, Jordi de Sant Jordi o Ausiàs Marc, protagonistes d'una centúria excel·lent pel que fa a les nostres lletres.

Educación y ternura

Lidia Turner, Balbina Pita

MCEP, Sevilla 2007. 102 pàg.

Els avanços tecnològics, econòmics i cognitius de les societats postmodernes s'acompanyen d'escassa humanitat, solidaritat, respecte i comprensió. Aquestes pàgines reivindiquen la calor humana, l'afecte, la tendror i la comprensivitat en els processos educatius.

Las mujeres cambian la educación

M. García, A. Calvo, T. Susinos (eds.)

Narcea, Madrid 2008. 286 pàg.

Recull de treballs sobre la presència de les dones en l'àmbit educatiu. En un d'ells, Dolo Molina, recupera el testimoni d'algunes protagonistes de la renovació pedagògica al País Valencià. En un altre, Charo Altable reivindica la necessitat d'una educació afectivosexual.

Educar es otra cosa. Manual alternativo

José Luis Corzo

Ed. Popular. Madrid 2007. 192 pàg.

Entre els testimonis de Calasanz, Milani i Freire, el director d'Educar(NOS), revista del Grupo Milani, denuncia l'afany de modelar els altres i separa amb cura els sentits d'educar i d'ensenyar, "perquè ningú educa ningú", sinó junts i a l'escola, si és possible.

El mico destronat. Què ens ha ensenyat la ciència al segle XX

Toni Gisbert

Bullent. València 2008. 80 pàg.

"La nostra espècie és un mico destronat que ha perdut la corona de rei de la creació que tot ho sap i de qui depèn la vida de tot organisme, i ja és hora que comencem a assumir-ho, que no és tan greu!". Gisbert ens convida a acceptar humilment el nostre lloc en l'univers.

Albert Sansano

Malmö qüestiona les polítiques neoliberals

Els moviments socials insten a bastir alternatives d'àmbit continental

Albert Sansano

L'assemblea dels moviments socials va ser el colofó, el 21 de setembre, de la cinquena edició del Fòrum Social Europeu (FSE), celebrat a la ciutat de Malmö (Suècia). La cita és una continuació d'anteriors convocatòries a Florència (2002), París Saint-Denis (2003), Londres (2004) i Atenes (2006). Durant cinc dies, representants d'organitzacions socials d'Europa i d'Amèrica Llatina —hi ha un nombre elevat d'exiliats que viuen a la regió— han protagonitzat una trobada amb centenars de seminaris, tallers, assemblees i activitats culturals. Les persones delegades per la Intersindical Valenciana i la Confederació de STES, van presentar diverses ponències i van dedicar una atenció especial a les reunions de la xarxa europea de l'educació i la xarxa de fòrums locals.

Manifestació històrica

El dia anterior a la cloenda, unes 15.000 persones van recórrer els carrers de Malmö per reclamar "una nova Europa dels pobles" i protestar contra les polítiques neoliberals i la destrucció mediambiental. La manifestació, la més nombrosa en la història recent d'aquesta ciutat de 250.000 habitants, destacava el colorit dels participants, que van convulsar i alegrar la quoti-

dianitat. Després d'una concentració festiva de dues hores en un dels barris perifèrics de Malmö, s'iniciava un recorregut que finalitzava tres hores després al parc Pildamm.

En la marxa abundaven les pancartes amb lemes contra les guerres de l'Iraq i l'Afganistan, de solidaritat amb Palestina o el Kurdistan, i cartells contra les polítiques laborals i de migració

de la Unió Europea. També van proliferar les denúncies contra el desenvolupament capitalista, un model incompatible, a juí dels assistents, amb la supervivència del planeta.

De València a Malmö creant alternatives

Antonio Ñacle

Dos successos d'enguany amb molts punts de contacte: juny, València, 3r Congrés de la Intersindical Valenciana; setembre, Malmö, 5é Fòrum Social Europeu (ESF). En el congrés València vam aprovar les línies de treball del pròxim període, vam abordar la crisi del model productiu; la urgència dels canvis; la substitució del sector de la construcció com a eix del creixement; l'aposta per un treball de qualitat; la formació i les noves tecnologies; la reacció contra el col·lapse a què ens condueix la política del govern valencià; la paralització de les privatitzacions; el qüestionament estructural del

model neoliberal; la lluita contra maneres de treball no saludables... En el Congrés vam establir les bases per a avançar cap al sindicalisme alternatiu que estem construint, un model nou, plural i viu, que agrupa milers de treballadores i treballadors del País Valencià. El Congrés va mostrar que, malgrat la boira social i econòmica dominant, existeix un horitzó per a conquerir i som molta gent disposada a fer-ho possible.

A Malmö, en l'ESF hem participat milers de persones pertanyents a organitzacions diverses, amb més de 600 seminaris i tallers per a debatre i

aprendre a partir dels problemes originats per la impunitat del capitalisme globalitzat. Privatitzacions, precarització del treball, discriminació de les dones, criminalització de la immigració, imposició del pensament únic, ingerència de la religió..., són temes presents en tots els països. Justament per això és imprescindible avançar en la construcció d'espais de lluita i identificació de la classe treballadora.

Aquest és justament el fil que uneix València i Malmö: la construcció d'un model alternatiu de canvi: sostenible, més lliure i més just, l'únic possible.

Unes 15.000 persones van recórrer els carrers de Malmö per reclamar 'una nova Europa dels pobles'

Els fòrums socials conformen un espai continental per fer front a les polítiques del nou capitalisme

S'ha avançat en l'articulació de xarxes i campanyes com la Setmana Europea per l'Educació

Llums i ombres en els fòrums

Els fòrums socials, d'acord amb l'esperit amb què han estat concebuts, són instruments al servei del debat i l'articulació de les mobilitzacions. El sentit d'aquestes trobades és precisament afirmar un espai continental per fer front a les polítiques del nou capitalisme. En aquest sentit, el repte per als moviments socials és articular respostes a la lògica neoliberal de la integració europea i a mesures com la directiva de les 65 hores.

La dinàmica del FSE en els últims anys mostra símptomes de declivi, rutinització i pèrdua d'utilitat concreta. Potser l'èxit desbordant del primer Fòrum va generar expectatives excessives sobre el seu potencial mobilitzador. La jornada internacional contra la guerra a l'Iraq, el 15 de febrer del 2003, va traure al carrer milions de persones, però això no va permetre avanços significatius en l'articulació continental de les lluites.

No obstant això, s'ha avançat en l'articulació de xarxes i campanyes com la Setmana Europea per l'Educació (maig de 2005), les impulsades pel moviment estudiantil contra l'anomenat espai europeu d'ensenyament superior (EEES) o determinades eurovagues en algunes grans empreses.

Aprofundir en l'arrelament local i en l'articulació de xarxes; potenciar trobades per superar l'aïllament de les resistències; promoure el debat i l'intercanvi d'experiències, són eixos clau per a bastir alternatives al neoliberalisme, objectiu central dels fòrums.